

BZRK

MICHAEL GRANT

COO
BOO

BZRK

MICHAEL GRANT

Pro Katherine, Jakea a Julii

Autor děkuje dvěma úžasným kapelám, The Methadones a Shot Baker, že mu dovolily použít úryvky z jejich textů.

Přeložil Čeněk Matocha

Poprvé vydáno ve Velké Británii v roce 2012 pod titulem *BZRK 1* nakladatelstvím Egmont UK Limited, 239 High Kensington Street, London W8 6SA

Copyright © 2012 The Shadow Gang

Všechna práva vyhrazena

Autor uplatňuje své morální právo

Translation © Čeněk Matocha, 2013

ISBN 978-80-7447-177-3

Tudy bych došel k šílenství,
to nechci.

Král Lear

KAPITOLA 1

Jen tři židle od Noaha seděla holka a mluvila se svou rukou. Se hřbetem ruky, přesněji řečeno, a široce roztahovala prsty. Špičky prstů měla namalované střídavě červeně a zlatě, ale ne lakem na nehty a ne výhradně na nehty. Spíš se zdálo, že si na to vzala plechovku barvy ve spreji.

Vysvětlovala své ruce, že je „Úplně v pořádku. Úplně v pořádku.“

Noah si pomyslel, že kdysi asi byla hezká, ale její tvář či tělo dokázal jen těžko posoudit, protože jeho oči neodolatelně přitahovala spálenina od provazu kolem jejího krku.

Když si pro ni přišli zřízenci, rozječela se. Museli ji zvednout násilím, každý za jednu ztuhlou ruku. Vedle ní stála s rukou na ústech její matka, nebo možná starší sestra, plakala a ozvěnou opakovala její slova.

„To bude v pořádku,“ řekla ta normální.

„Já jsem úplně v pořádku!“ vykřikla ta šílená.

Holka skopla židli na zem a očima se zarudlými koutky vrhla surový pohled na Noaha.

Noah Cotton. Šestnáct let. Měl hnědé vlasy, které podléhaly gelu, aniž by se musel nějak zvlášť snažit. Rty plné a mírně svěšené, jako by se chystal být smutný. Výrazný a ostrý nos měl zatraceně blízko

k dokonalosti. Ale jinak by vás samozřejmě hned upoutaly ty modré oči. Kde vzal takovouhle modrou? Vypadaly nepřirozeně. Jako by nosil barevné kontaktní čočky. A kdyby na vás Noah ty svoje jasné, nepřirozeně modré oči upřel, nevěděli byste, jestli se za nimi skrývají nedozírné hlubiny, anebo jenom naprosté magořiny.

Kdyby odpověď zněla „naprosté magořiny“, pak by perfektně zapadl na místo, kde se zrovna nacházel, totiž do čekárny v ústřední hale Cihlární.

Tohle místo ho dusilo. Možná to bylo tou historií. V osmnáctém století se to tu jmenovalo *Ústav lorda Japhetha LeMaye pro nevyléčitelné šilence*. V polovině devatenáctého století to trochu zjemnili na *Východolondýnský ústav pro choromyslné*.

Současný oficiální název zněl *Východolondýnská nemocnice pro léčbu závažných duševních chorob*.

Ale takhle to nikdo neříkal, přinejmenším ne mimo zařízení samotné. V širém světě se tomuhle místu říkalo Cihlárna.

Byla to architektonická obludnost z červených cihel, která rostla – možná rakovinně bujela – déle než dvě století. Nebyla celá z cihel. Některé věže a křídla byly z kamene. Pár postranních staveb mělo starodávné hrázděné zdi s oprýskanou barevnou omítkou. Ale robustní halu a její věže, dvojjvaječná dvojčata Střelec a Pěšák – jednu vysokou a špičatou, druhou podsaditou a výhružnou – tvořily červené cihly pokryté škraloupem sazí.

Noah se ze všech sil snažil nevnímat ozvěnu křiku šílené dívky, ale čekárna byla stejně schizofrenní jako většina pacientů: starožitné olejomalby, poněkud šikmá podlaha z černých a bílých dlaždic, zdi natřené žlutě tak, jak si asi kdysi někdo představoval veselý interiér, a nábytek z charitativního prodeje. Korunu tomu nasazoval lustr,

který určitě ukradli z nějakého kýčovitého baráku za dávné války někde v koloniích. Vrhla světlo, které umělo výborně vytvářet stíny, takže dokonce i prostor pod židlemi vypadal jako temné doupe mrňavých příšerek.

Noah sem přišel navštívit svého bratra Alexe. Svého mnohem staršího bratra Alexe. Dvacet pět let, veterán z Afghánistánu, Královský prapor highlandských střelců. (Motto: *Nemo me impune lacessit* – Nikdo mě nenapadne beztrestně. Anebo alternativní verze: Neserte nás, nebo vás zmydlíme.) Ramena, o která by se daly lámat tvárnice, disciplinovaný a ráno vždy časně na nohou, aby si zaběhl deset kilometrů v každém počasí, které má Londýn na skladě.

Alexe Cottona, který si vysloužil Kříž za mimořádnou udatnost v podstatě tím, že měl tak obří koule, že sejmul tři ahmedy v kulometném hnízde, když nesl na zádech raněného kamaráda.

A teď...

Někdo zavolal Noahovo jméno. Ošetřovatel, klátivý pořizek s tlustýma nohama, v jedné kapse paralyzér a ve druhé kožený pendrek, ho zavedl dál. Kolem dveří do kanceláří. Bezpečnostními dveřmi z tvrzeného skla a oceli.

Dalšími bezpečnostními dveřmi.

Kolem kontrolní místnosti, kde znudění hlídači s nohama na stole zírali na blikající obrazovky a bavili se o sportu.

Třetími dveřmi. Tady jim musel zevnitř zabzučet jiný ošetřovatel.

A tu začal jakot a skučení, náhlé pronikavé stoupavé skřeky a srdceryvné vzlyky. Zvuky prosakovaly zpoza ocelových dveří jednotlivých pokojů, nebo ve skutečnosti cel.

Ode dveří ke dveřím chodila zdravotní sestra se dvěma odrbanými ošetřovateli. Jeden z nich tlačil rozvrзанý vozík plný maličkých

plastových kelímků označených číselnými kódy, z nichž každý obsahoval dobrého půl tuctu jasně barevných pilulek, někdy půl tuctu a jednu nádvkem.

Pilulkáři došli ke dveřím, zaklepali, vyzvali chovance, aby ustoupil, počkali, odemkli a otevřeli. Jeden ošetřovatel – ne, už dost keců, byli to dozorci, žalárnici, bachaři, ne ošetřovatelé – zašel se sestrou dovnitř a druhý dozorce zůstal venku s připraveným paralyzérem.

Noah došel k Alexově cele. Číslo devadesát jedna.

„Nebojte se, je spoutanej,“ řekl dozorce. „Ale hlavně na něj nešahajte. Nemá rád, když na něj lidi šahaj.“ Dozorce se chmurně usmál a potřásl hlavou, jako že Noah ví, jak to myslel.

Dveře se otevřely a za nimi se objevila místnost jeden a půl metru široká a dva a půl metru dlouhá. Jediným nábytkem tu byla ocelová pryčna. Na vysoké polici, tak vysoké, že se na ni nedalo dosáhnout, stálo rádio. Bylo tiše puštěné BBC, zrovna grilovali nějakého politika.

Na okraji pryčny seděl Alex Cotton. Zápěstí měl připoutaná k ocelovým kroužkům na koncích lůžka. Smyslem bylo, aby musel mít roztažené ruce a nemohl hýbat ničím jiným než hlavou.

Duch Alexe Cottona upřel vpadlé prázdné oči na svého bratříčka.

Noah na chvíli ztratil řeč. Protože původně chtěl říct: „Spletli jste si pokoj. Tohle není můj bratr.“

Pak se ozvalo tiché zavrčení, zpočátku se zdálo, že to snad jde z rádia. Zvířecký zvuk. Alex Cotton náhle chňapl pusou, jako když žralok mine návnadu.

„Alexi,“ řekl Noah. „To jsem já. To jsem jenom já. Noah.“

Zase ten hrdelní zvuk. Alex najednou zaostřil oči. Zazíral na Noah a potřásl hlavou, jako by ho ten pohled bolel.

Noah se maličko pohnul, aby se dotkl bratrovy spoutané paže.

Alex ucukl celým tělem tak daleko, jak jen mohl, tedy nanejvýš pár centimetrů. Bojoval tak usilovně, až mu pouta nasákla krví.

Noah ustoupil a smířlivě zvedl ruce.

„Povídal jsem vám, nešahejte na něj, začne vyřvávat o malinkatejch pavoučkách a podobnejch kravinách,“ okřikl ho dozorce.

„Alexi, to jsem jenom já. Noah.“

„Nano nano nano nano,“ řekl Alex zpěvavým hlasem a zahihňal se. Zavrtěl konečky prstů, jako by něco pantomimicky ztvárňoval.

„Nano? Co to je, Alexi?“ zašeptal Noah, jako by mluvil na vyděšené dítě. Jemně.

„He he he, ne. Ne. Ne ne ne nano nano nano. Ne.“

Noah počkal, až skončí. Odmítal odvrátit zrak. Tohle byl jeho bratr. Zbytek jeho bratra.

„Alexi, nikdo na to nemůže přijít. Nikdo nemůže přijít na to, co se ti stalo. Víš, jak to myslím. Kvůli čemu jsi skončil tady.“

Vysvětlí své šílenství, šílenče. Pověz, co se stalo s mým bratrem.

„Nano, makro, nano, makro,“ zamumlal Alex.

„Tohle říká furt,“ prohlásil dozorce. „Hlavně nano.“

„Má to z války?“ zeptal se Noah a ignoroval, co mu dozorce řekl. Chtěl vysvětlení. Doktoři ho moc nepřesvědčili. Všichni tvrdili, že to má nejspíš z války, ale když Alexe po návratu domů vyšetřovali na posttraumatický stres, nic mu nebylo. Chodil s Noahem sportovat, jednou si vyjeli autem na cornwallské pobřeží za koupáním a za nějakou holkou, kterou tam Alex znal. Bratr byl trochu roztržitý, ale jinak nic. Roztržitý.

Dozorce neodpověděl.

„Však víte, vzpomínky a tak?“ tlačil na něj Noah. „Kvůli tomu blázní? Kvůli Afghánistánu?“

K jeho údivu odpověděl Alex.

„Ahmedí?“ Alex se zasmál křivými ústy, jako by měl polovinu tváře ochrnutou. „Ahmedí ne. Broučák,“ řekl Alex. „Broučááák. Raz, dva, tři. Všichni mrtví. Bác!“

„To je na něj dost dobrý,“ mínil dozorce uznale.

A na pár vteřin to téměř vypadalo, že šílenství se rozplynulo. Jako by se Alex snažil přinutit ústa, aby něco řekla. Ztišil hlas do šepotu. Pokýval hlavou, jako by říkal: *Dávej pozor, tohle je důležité.*

Tohle. Je. Důležité.

A řekl: „Berserk.“

Alex přikývl, spokojen sám se sebou, a pak začal kývat hlavou zběsileji a zběsileji, dokud se mu celé tělo neroztřásl jako při nějakém záchvatu. Okovy chřestily o postel. Cela jako by soucitně vibrovala.

„Berserk!“ opakoval Alex, hlasitěji a ještě hlasitěji, až začal řvát.

„Berserk! Berserk!“

„Ježíši,“ řekl Noah a sám na sebe se naštvál, že zareagoval, že dal najevo své zděšení.

„Jak jednou začne s tímhle, je to na celý den,“ ozval se dozorce unaveně. Chytil Noaha za ruku, poměrně vlídně. „Takhle teďka bude berserkovat dlouhý hodiny.“

„Berserk! Berserk!“

Noah se nechal vyvést z cely.

„Berserk!“

Když uslyšel, jak za ním dozorce zamyká dveře, zmocnila se ho nevolnost a úleva. Křik jeho šíleného bratra to však nezdušilo, nesl se za Noahem chodbou a vrtal díry do jeho vířící mysli.

„Berserk!“

„BERSERK!“

KAPITOLA 2

Stone McLure nebyl zrovna krásný jako model. Žádný hezoun. Sice mu bylo teprve sedmnáct, ale Stone nebyl pro holky. Byl pro ženy.

Ženy se něj dívaly, přelétaly očima jeho obličej a ramena, protože, víte, ženy necíví tak jako muži. Stačí jim jediný pohled. Tím pohledem si ho vždycky vtiskly do paměti a zalitovaly svého manželství, zalitovaly svého věku, tepláků a vybledlého trička od Abercrombie, zalitovaly, že táhnou v jedné ruce igelitku s nákupem a ve druhé balení čtyřiadvaceti pampersků.

Stone si vyndal sluchátka.

„Kde teď budeme zastavovat?“ zeptal se svého otce.

„Budeme tankovat v San Franciscu a přibereme tam druhého pilota. Pak mám krátkou schůzku na Hokkaidó a potom letíme do Singapuru,“ řekl otec, aniž by vzhlédl od práce.

Sluchátka nahodit.

Stone měl kudrnaté černé vlasy a oči jako z leštěného zeleného mramoru, protkaného zlatými nitkami. Měl obočí, které vypadalo, jako by ho Bůh navrhl tak, aby mu propůjčil dojem poctivce, silný nos a pleť, kterou jistě nikdy nezhydila jediná piha, natož beďar – který beďar by si troufl?

Vypadal trochu jako jeho otec Grey McLure – a Greyův obličej

znala většina světa – ale Grey nesl známky opotřebení a ostražitosti, jaké už miliardáři lepší sorty mívají. Miliardáři, kteří zbohatli na vědě, inovaci, zkrátka na všech možných věcech, na nichž doufáte, že miliardáři bohatnou.

Seděli jen pár decimetrů od sebe na zádi Cessny Citation X, Grey proti směru letu, Stone po směru. Bylo to soukromé letadlo, ano, ale o nic okázalejší, než je u soukromého letadla nutné. Žádná sexy letuška ve svůdné uniformě. Žádné tekoucí šampaňské. Nic takového. Greyovo letadlo bylo uzpůsobené práci. A jeho syn se té práci učil.

Grey upíjel kávu z hrnku s nápisem *Celkem obstojný táta*. Víte, hrnek s nápisem *Nejlepší táta na světě* by porušil rodinný styl McLureů, jímž byla sebeironie, jízlivost a absolutní oddanost.

Grey ťukal do tabletu, srkal, ťukal a občas se zamračil.

Stone si na svém tabletu četl knihu a asi se na ni nesoustředil tak, jak by měl, protože do uší si ze sluchátek pouštěl syrový, drsný hlas Tonyho Kovacse.

*Koukám se okolo sebe,
prohlížím si, co vidím,
mrká na mě evoluce,
já se usmívám.*

Sluchátka vyhodit.

„Takže tenhle let potrvá spíš dny než hodiny,“ řekl Stone a protáhl si nohy.

„Bude dlouhý,“ připustil jeho otec. „Mohl jsi místo toho jet k babičce do Marylandu.“

Stone zvedl ruce a naoko se vzdal. „Copak si stěžuju?“

„Babička tě má ráda.“

„Babička má ráda omalovávání keramických figurín prvních dam.“

„Historicky věrných figurín,“ řekl Grey a zazubil se. „Mohl jsi jí pomoci nazdobit čepce Abigail Fillmoreové.“

Stone dělal, že zvažuje možnosti. „Abigailin čepce... Singapuranky v přiléhavých sárí. Hmm. Těžká volba.“

Sluchátka nahodit.

Tady v tom všem žiju,

tady v tom všem jsem.

K punku ho přivedla jeho sestra Sadie. Nejspíš se jí zdálo, že Stone potřebuje něco méně, ehm, mdlého, než k čemu se dostával svým obvyklým postupem: stahováním všeho, co poslouchají jeho kamarádi. Taková už Sadie byla, patřila k těm lidem, kterých se trendy a móda netýkají, spokojeně si vytvářela vlastní svět z toho, co se jí líbilo, od písniček, stylů a knížek tak starých, že na nich visely pavučiny, po tak nové, že skoro ještě ani neexistovaly. Občas to vypadalo, jako by si něco představila a kouzlem to zhmotnila.

Sadie uměla být protivná mrška, ale v šestnácti letech byla sama sebou, v čemž se s ní Stone příliš nemohl rovnat. Vlastně mu to ani nevadilo. Stone měl jasně určenou roli. Byl dědicem, následníkem, prvorozeným. Často záviděl Sadie její svobodu – a upřímně, kdo by nezáviděl? – ale proti svému osudu nic neměl. Někdo to dělat musel. Tak proč ne on.

*Pořád jenom přemýšlím,
všechno na mě útočí,
už nevnímám realitu,
toulám se po mnoha cestách.*

A pokud jde o jeho matku, její popel spočíval v Atlantiku na půli cesty mezi rodným Londýnem a osvojeným New Yorkem.

Podíval se z okna a odvedl myšlenky pryč od téhle představy. Teď ne, teď ne, tuhle vzpomínku ne.

Stone a jeho otec vzlétli z Teterboro v New Jersey a právě přelétali oblast Meadowlands. Dole probíhal zápas. Ve fotbale, tom americkém.

Stoneův život byl víceméně rovnoměrně rozdělen mezi New York a Londýn, takže měl pochopení pro obě sady sportovních závislostí: pro americký fotbal a baseball ve Státech i pro kopanou a kriket v Británii. Jenom nemohl pochopit, co kdo vidí na hokeji, protože...

Pak si vzpomněl.

Sluchátka vyhodit.

„Hele, není Sadie na tom zápase?“

Grey vzhlédl a spiklenecky se usmál. „A určitě si z něj vychutnává každou minutu.“

Stone se zasmál. „Jo. Být venku v zimě uprostřed obrovského fančího davu, to Sadie přímo zbožňuje.“ Potřásl hlavou. „Doufám, že za to ten kluk stojí. Je to ten Tony, se kterým jsem se potkal?“

Grey přikývl. „O jeho otci mám vysoké mínění. A o samotném Tonym... Inu, mohl bych o tom klukovi dát Sadie pár otcovských rad.“

Oba vyprskli smíchy. Nad představou, že Sadie poslouchá něčí rady. Na jakékoli téma. Natožpak na téma svého milostného života.

„Na to nemáš odvalu,“ poškádlil ho Stone.

„Tak hloupý opravdu nejsem,“ kontroval Grey a zatvářil se nako ustrašeně. Pak odvrátil oči, zadíval se dolů z okna a dodal tišeji: „Podobá se tvé matce.“

Což nasměrovalo Stonea zpátky tam, kam nechtěl. Přikývl a raději nesvěřil svému hlasu odpověď. Ani „Jo.“ I na jediné slabice by se mu mohl zadrhnout.

Sluchátka nahodit.

Kapela Shot Baker dohrála. Už zpíval někdo jiný, i tuhle písničku mu vybrala do playlistu Sadie. Když už jsme u toho, měl tam vůbec něco, co mu Sadie nevybrala?

Dole se jako obrovská oválná mísa cereálií rozkládal stadion, zaplněný osmdesáti tisíci fanoušků New York Jets. Jets měli letos opravdu osmdesát tisíc fanoušků, protože byl teprve začátek prosince a to si pište, že ještě byli ve hře.

Střecha stadionu byla stažená, aby si fanoušci mohli užít jasného, slabého a nízkého podzimního slunce. Brzy začnou plískanice a studený vítr – poslední slunečná neděle, ač chladná, se nesmí promarnit.

Nad stadionem líně kroužil horkovzdušný balon. Odsud shora to vypadalo jako zpomalený tanec spermie kolem vajíčka. Z té představy zahrál Stoneovi úsměv na rtech. Tohle rozhodně musí zapracovat do příští slohovky z angličtiny. Naštve učitelku nečekaně použitou metaforou. Nebo je to přirovnání?

Sluchátka neochotně vyhodit.

„Hele, vidím její hlavu. To je ona, tam vlevo,“ řekl Stone. „Za koncovou zónou.“ Konverzoval, aby si Grey nemyslel, že ho rozrušila zmínka o mámě. Z téhle výšky nebyla temena hlav vidět ani jako tečky.

„Ne,“ opáčil Grey, „je spíš u středu.“

Jako by přesně věděl, kde Sadie sedí. Přistoupil na mou hru, pomyslel si Stone. I když, někdy se Stoneovi zdálo, že otec ví o každém Sadiině pohybu. Mezi těmi dvěma něco bylo.

Sadie a Grey spolu bojovali – sváděli slovní bitvy se všelijakými podtexty, které Stone slyšel, ale nechápal. Úplní slovní nindžové. Naštěstí Stone se sestrou vždycky vycházel, protože rád uznával, že se s ní do ústních soubojů pouštět nemůže. Ta holka uměla vrazit nůž přímo do ega.

Občas žárlil, že na sebe Sadie a otec tak hulákají. On to s Greyem nedělal.

Letadlo náhle prudce zahnilo doleva. Jako by pilotka přečetla Greyovy myšlenky a chtěla dát šéfovi šanci podívat se dolů a rozeznat dceřinu hlavu. Nebo jako by –

Zahnulo až moc ostře.

Příliš ostře, tvrdě a náhle. Právě křídlo mířilo dolů.

Gravitace přimáčkla Stonea ke stěně. Otcí spadl tablet z klína. Hrnek s nápisem *Celkem obstojný táta* přeletěl stůl, spadl do uličky a odkutálel se.

„Co je, sakra?“ otázal se Grey.

Na opěradle sedadla měl interkom. Praštil do tlačítka. „Kelly. Co se děje?“ Pilotka Kelly. Létala s tímhle strojem už šest let. Víceméně patřila k rodině.

Žádná odpověď.

„Připoutej se,“ řekl Grey Stoneovi. Vstal, ale géčka s ním smýkla, takže se musel v podstatě obtočit kolem sedadla. Spadl na stěnu, vyškrábal se do stoje a vrhl se ke dveřím kokpitu jako opilec v silném větru.

Letadlo už se nenaklánělo jen doprava, ale také dolů. Normálně

padalo. Fakt strmě. Stone okénkem viděl, jak se hřiště blíží, a šíleně se zakymácel. Zdálo se mu, jako by velcí chlapi na zeleném obdélníku běželi do kopce. Viděl opakované záběry na televizní kostce.

„Kelly!“ Grey se dostal ke dveřím kokpitu a jen taktak se držel na nohou. „Jsi tam v pořádku? Co se děje?“

Grey začloulal klikou. Dveře se neotevřely.

V tu chvíli se Grey ohlédl na svého syna. Jejich oči se střetly.

Zvláštní, kolik toho dvouvteřinový pohled dovede sdělit. Strach. Smutek. Lítost.

Porážku.

Grey zabušil na dveře kokpitu. „Otevři, Kelly! Otevři ty dveře!“

Stone si rozeplnul pás a vyskočil na nohy. Ale podlaha pod ním klesala. Jako by nedokázal padat dostatečně rychle, aby se udržel nohama na zemi. Jako když na horské dráze přejedete první velký vrchol a najednou jste hříčkou přitažlivosti. Sněs se na něj strop a bouchl ho. Nijak silně, jenže strop ho vůbec neměl co bouchat.

Stone se nevydal ke dveřím kokpitu, jen zakopl. Chňapl po zádech sedadel a netrefil se, prsty mu sjely po hnědé kůži, nohy se bezmocně zazmítaly na koberci. Vší silou narazil do otce.

Grey mlátil do dveří kokpitu, jak to jen šlo. Řval. Sprostě nadával, a to Grey McLure obvykle nedělal.

Letadlo už se naklonilo tolik, že letělo spíš svisle než vodorovně. Stone se opíral zády o koberec na podlaze, kopal pod sebe do dveří kokpitu a jeho otec ležel přimáčkнутý ke stěně a mlátil do nich.

„Tati! Co se děje?“

Stone kopal a kopal.

Náhle dveře trochu povolily. Vrzly panty. Ještě jeden úder a bude to.

Stone vyšplhal nahoru po sedadlech jako po kluzkém žebříku,

pustil se, vykopl nohy vši silou, která mu ještě zbývala, dveře zapras-kaly, jako když se láme větev, a rozletěly se.

Stone a jeho otec spadli na jednu hromadu. Oba zasáhli Kellyino sedadlo, narazili do přístrojové desky a rozmázli se o okno. Stoneovi vystřelila bolest do kolenou, do loktu, do ramene. Bylo to fuk, protože zelené hřiště už bylo blízko. Řítilo se k němu, jako by ho přibližoval foťákem.

Záblesk Kellyiny tváře, skelné oči, ústa krvavá od nárazu do přístrojové desky, krátké šedé vlasy zacuchané. Upřeně a vyděšeně zírala. Zírala na něco, co možná viděla jen ona.

Záblesk na tribuny plné lidí.

Otec máchal rukama, pletl nohama, něco si zlomil, hlava mu visela na špatnou stranu, byl tak zmatený, že ani...

„Tati!“ Vzlyk, ne výkřik.

Stone se zvedl z přístrojové desky, nějak našel pravou rukou knipl a silně zatáhl.

Kelly se na něj otočila. Jako by ji Stoneovo počínání zaráželo. Jako by ji udivovalo, že tam je. Pomalu a zasněně sáhla po kniplu.

Všichni tři se svalili na hromadu a hřiště se k nim řítilo dál. Hodně rychle.

Příliš rychle.

A Stone to věděl.

Ale tahal za knipl a bezdůvodně křičel „Tati!“, protože nemohl dělat nic jiného než se na něj dívat očima plnýma hrůzy a smutku – velkého smutku.

„Tati!“

Letadlo zareagovalo. Nos se zvedl. Sedadla stadionu zase klesla a v zorném poli se objevil horní okraj tribun.

A nějaká zastrčená, stále ještě fungující část Stoneova mozku si uvědomila, že jsou uvnitř stadionu. Letadlo. Uvnitř stadionu. A dere se vzhůru do bezpečí.

Tváře. Stone viděl tisíce tváří, jak na něj civí z takové blízkosti, že rozeznal jejich vyděšené výrazy a otevřená ústa a rozlité nápoje a klopýtající nohy, které se snažily utéct.

Viděl dresy.

Zrzavého kluka.

Matku, jak k sobě tiskne miminko.

Dědka, jak se křížuje jako ve zpomaleném filmu.

„Tati.“

Vtom se letadlo překulilo. Nahoře bylo dole.

Pohybovalo se nesmírně rychle. Ale ne rychlostí zvuku. Ani zdaleka ne rychlostí zvuku, takže křupání hliníkového nosu letadla o těla a sedadla a beton dolehlo ke Stoneovým uším.

Než však jeho mozek zvuky zaznamenal, Stoneovo poctivé obočí, výrazný nos, široká ramena i samotný mozek a uši to rozmačkalo na kaši.

Stone byl okamžitě mrtvý, takže neviděl, jak otcovo tělo přeseknuté vejpůl prolétává roztrženým bokem kokpitu.

Neviděl, jak se od Greyovy hlavy, rozmázlé jako meloun, část odtrhla a ohodila všechno šedorůžovou hmotou, zbytky mozku.

Malý kousek jedné z největších myslí moderní doby – ne větší než dětská pěstička – přistál v papírovém kelímku piva Coors Light a potopil se do pěny.

A výbuch.

KAPITOLA 3

Sadie McLureová si letadla všimla, až když bylo příliš pozdě.

S klukem, se kterým tu byla – s Tonym – nechodila. To fakt ne. Možná časem. Až trošku dospěje. Až přestane tolik řešit, že jeho otec je v McLure Industries jenom ředitelem oddělení. Že bydlí v domě velkém jako polovina McLureovic garáže.

„Omlouvám se za ty sedadla,“ řekl Tony už, ehm, asi podesáté. „Myslel jsem, že nás dostanu do kámošova skyboxu, ale...“

Jo, to byl fakt Sadiin největší problém: že zápas ve hře, kterou nechápe a která se jí nelíbí, nesleduje ze skyboxu.

Dokud s tím Tony nevyrukoval, ani netušila, co to ten skybox je.

Takže ta nerovnost v příjmech *nebyla* nejzásadnější věc na světě. Kdyby se Sadie omezovala na synky ostatních miliardářů, moc na výběr by neměla.

„Ráda chodím mezi prostý lid,“ řekla Sadie.

Zatvářil se vylekaně.

„To byl vtip,“ řekla. Když se neusmál, dodala: „Sranda.“

Snaž se být milá, řekla si.

Snaž se být vstřícnější.

Na fotbal, jasně, proč ne? Třeba to bude zábava. Samozřejmě pokud se jistý kluk, jinak naprosto atraktivní a inteligentní, nebude po-

řád omlouvat za svou pět let starou toyotu a za bundu, která je jenom od... ani si nepamatovala, od jaké značky, ale on se zjevně domníval, že to není *dobrá* značka.

Jestliže být boháčem má nějakou nevýhodu – a moc jich není – pak tu, že všichni předpokládají, že jste snob. A ať se chováte normálně, jak chcete, někteří lidi názor nezmění.

„Vezmi si nacho,“ řekla Sadie a podala mu kartonovou misku.

„Jsou dost hnusný, vid’?“ odpověděl Tony. „Kaviár to zrovna není.“

„To nic, já už jsem dnes kaviár měla,“ řekla Sadie. Tentokrát se neobtěžovala vysvětlovat, že to byl vtíp. Místo toho si nabrala jalapeño, strčila si křupku do pusy a zasmušile žvýkala.

Tohle bude dlouhé rande.

Sadie se dala popsat jako řada průměrností, které v součtu ani zdaleka nedávaly průměr. Byla průměrné výšky a průměrné váhy. Ale když byla odhodlaná nebo rozzlobená, uměla vypadat větší.

Byla průměrně hezká. Pokud zrovna neflirtovala nebo nechtěla, aby si jí nějaký kluk všiml, to pak nebyla ani trošku průměrná. Uměla přejít od „Ale jo, celkem ujde“ rovnou k „Bože můj, právě se mi zastavilo srdce“ zkrátka tak, že se rozhodla to zapnout. Jako vypínačem. Uměla zaměřit hnědé oči, rozevřít plné rty a to pak působila infarkty.

A pět minut nato z ní zase byla hezká, ale celkem nenápadná holka.

Teď zrovna nebyla přepnutá do infarktového režimu. Ale blížila se k bodu, kdy začne vypadat větší. Inteligentní a vnímaví lidé věděli, že to znamená nebezpečí. Tony byl inteligentní – jinak by s ním nikdy nikam nešla – ale vnímavý nebyl.

Ježší, říkala si Sadie, nejspíš jenom polohlasně, jak dlouho tyhle

foťbalové zápasy trvají? Měla pocit, jako by začínala sedmdesátá pátá hodina.

Nemohla jen tak odejít, zavolat si taxíka a jet domů. Tony by si myslel, že tak reaguje na jeho mobil bez diamantového krytu nebo na bůhvíco.

Nemohla by si do ucha na straně odvrácené od Tonyho propašovat sluchátko? Všiml by si toho? S hudbou nebo audioknihou by to zvládala mnohem lépe. Nebo třeba jenom s šumem. Nebo s pivem, aby tu tupost trochu otupila.

„Rozhodně potřebuju falešnou občanku,“ řekla Sadie, ale tak tiše, že to Tony nezaslechl přes hlasitý vzdech, když přihrávka proplachtila hráči vysoko nad hlavou.

Letadla si Sadie všimla až ve chvíli, kdy příliš ostře zahrnulo.

Nepoznala, že je otcovo. Nejdřív. Grey nebyl ten typ, který by si pomaloval letadlo nějakým firemním logem.

„Koukej na to letadlo,“ řekla Tonymu. Šťouchla ho do ruky, aby upoutala jeho pozornost.

„Co?“

„Podívej se na něj. Koukej, co dělá.“

A motor hučel nějak špatně. Moc nahlas. Moc blízko.

Mozek jí na okamžik zamrzl, než se smířil s tím, že nemožné je nevyhnutelné.

To letadlo narazí do tribuny. Nedá se zastavit. Začíná se zvedat, ale příliš pozdě.

Sadie popadla Tonyho za rameno. Ne aby ho utěšila, ale aby s ním pohnula. „Tony. Utíkej!“

Tony stál jako tvrdé y a zamračil se na ni. Sadie, která se už rozběhla, do něj narazila, povalila ho, zakopla, přes džíny si odřela ko-

leno, ale vzepřela se na jedné noze, šlápla Tonymu na úžasně vypracované břišní svalstvo, odrazila se a skočila.

Letadlo jí rachotilo nad hlavou, jako by nastal konec světa, jenže pak se ozval ještě hlasitější zvuk.

Výbuch jí podlomil kolena a otrásl tribunou jako zemětřesení.

Pak pomlka. Ne ticho, jen drobné zeslabení zvukové bouře.

Pak další zvuk, když se vznítily tuny leteckého benzínu. Z mraku vzdáleného patnáct metrů zaburácel hrom.

Oheň.

Vzduchem létaly věci. Velká pěnová fandítko a ruce, které s nimi mávaly. Papírové kelímky a popcorn a hot dogy a části těl, spousta částí těl, a zbloudilé nálože krvavého sajrajtu.

Tlaková vlna byla tak mocná, tak drtivá, že si Sadie uvědomila až za pár minut, že ji to odhodilo deset metrů daleko, že odletěla jako list před odfukovačem, přistála zády na sedadlo a její dopad zmírnilo tělo malé holčičky. Že ji to odhodilo jako panenku, se kterou Boha omrzelo si hrát.

Cítila horko, jako by někdo pár centimetrů od její tváře otevřel pec na pizzu. A hodil mezi sýr a feferonky ruční granát. První centimetr vlasů jí vzplál, ale rychle ho uhasil vzduch, který proudil zpět do vakua, jež vzniklo výbuchem.

Několik dalších minut uplynulo v jakémisi hlasitém tichu. Neslyšela křik. Neslyšela, jak všude kolem ní padají sutiny. Slyšela jen, že jí v mozku ječí nejhlasitější autoalarm na světě, siréna, která nezní zvenčí, ale z její hlavy.

Sadie se skutálela z rozdrceného těla holčičky. Na ruce a kolena mezi řady sedadel. Mezi prsty jí začvachtalo něco lepkavého. Něco červeného a bílého: krvavý tuk. Jenom kus, zhruba velikosti šunky.

Musím něco udělat, musím něco udělat, opakoval její mozek. Ale co? Utéct? Křičet?

Vtom si všimla, že má levou paži ohnutou směrem, kterým se paže neohýbají. Nebolelo ji to, jen viděla kosti – své vlastní kosti – jak čouhají z kůže na předloktí. Tenké bílé klacíky trčely z rány naplněné syrovým masem do hamburgerů.

Zaječela. Nejspíš. Neslyšela to, ale cítila, jak se jí ústa otevírají dokořán.

Vstala.

Nahoře mezi sedadly, asi třicet řad nad ní, hořelo. Ocas letadla byl neporušený, ale olejnatý oheň ho rychle pohlcoval. Kolem ní zavířil sloup hustého mastného kouře, který páchl benzinovými pum-pami a grilovaným masem, vnikl jí do nosních dírek a pak pokračoval směrem vzhůru.

Centrum požáru hořelo víceméně bezbarvými plameny.

Těla hořela žlutě a oranžově.

Mezi nimi byl i Tony, pokud ho to neodfouklo někam daleko.

Nějaký tlustoch se plazil pryč a oheň se mu sápal po nohou.

Asi desetiletý chlapec se krčil vedle hlavy své matky.

Sadie si uvědomila, že za ní se odehrávají jiné šílené scény. Otočila se a spatřila panikařící dav, jak se strká a tlačí jako stádo bizonů na úprku před lvem.

Byli tu však jiní, kteří neutíkali, nýbrž obezřetně kráčeli směrem k masakru.

Došel k ní muž a něco naznačil ústy. Sadie se dotkla ucha a jemu to zjevně došlo. Podíval se na její zlomenou ruku a udělal podivnou věc. Políbil konečky svých prstů, přiložil jí je k rameni a šel dál. Později jí to připadalo zvláštní. V tu chvíli ne.

Ocas letadla se hroutil do ohně. Sadie v kouři zahlédla poznávací značku. Někde v hloubi šokovaného mozku to už věděla. Číslo jí to jen potvrdilo.

Chtěla věřit, že to tak není. Chtěla věřit, že její otec a bratr v tom ohnivém dýmajícím pekle nejsou. Chtěla věřit, že nedýchá kouř z jejich uškvařených mrtvol. Ale bylo těžké si něco nalhávat. Vyžadovalo to úsilí, na které se zatím ještě nezmohla.

V tu chvíli by uvěřila, že všichni na celém světě jsou mrtví. Uvěřila by, že ona sama je mrtvá.

Podívala se dolů a uviděla, že má jednu nohavici od krve. Žíhané džíny. Hloupě na to hleděla, s jejím mozkiem bylo něco hodně špatně.

A pak se stadion roztočil jako falšovaný míč a Sadie upadla.

*

„Dobrej cukot,“ pogrataloval si šeptem Broučák. Cítil uspokojení z vítězství. Ne že by bylo nějak světoborné. Konečný výsledek bude sice v makru dramatický, ale v nanu to byla jenom dlouhá drátovačka. Nedošlo na boj brouka proti brouku. Jenom drátoval, propojoval obrazy s činy.

Zvládl by to kdokoli. Ale zvládl by to takhle rychle? Předrátoval by té pilotce mozek za tři dny? A nasadil by do ní takhle velkolepý spínač?

Ani náhodou.

Vytáhl z rukavice levou ruku. Potom pravou ruku. Vyjely s tičným mlasknutím. Jakmile měl volné ruce, sáhl nahoru a sundal si z hlavy těsnou helmu.

Ten zadní popruh si musí nechat upravit. V místech, kde se kůže na krku setkávala s nakrátko oholenou lebkou, se mu pořád zarýval do zátylku.

Byl sám. Tady v padesátém devátém patře byly i větší místnosti a jiné cukáčské stanice, některé s až čtyřmi konzolemi. Ale Broučák si vysloužil soukromí. Kdyby stiskl tlačítko automatické rolety, uviděl by na západě špičku Chrysler Building. Takovýhle výhled žádný jiný cukáč neměl – ne že by se na něj moc často díval. Nešlo o výhled, ale o právo na něj.

Místnost byla jednoduchá a až na konzoli střídmě zařízená. Světlo bylo matné, pouhý slabý svit aromaterapických svíček *Perla míru* v elegantní křišťálové nádobce. A šedá záře zrnícího monitoru.

Broučák vydechl.

Vítězství. Vzít si ho, shrábnout a přičíst k celkovému skóre.

To, že je hotovo, poznal ve chvíli, kdy v pilotce zároveň zhaslo všech osmnáct nanobotů – dva stíhači a šestnáct čínorodých snovačů.

Dokázal by někdo jiný řídit najednou osmnáct nanobotů, z toho šestnáct aktivně drátujících? Dokonce sročených? Ne. Nikdo. Jen ať si to zkusí.

Ale stejně to byla jenom drátovačka. Kdyby proti němu stál třeba Vincent, no, pak by to bylo legendární. Sfoukl by to? Možná. Vincenta není radno podceňovat. Vincent umí cukat.

Broučák pohlédl na displej a zkontroloval telemetrický výpis z osamělého nanobotího „slídiče“ na klukovi Sadie McLureové. Schovával se ve vlasech, tam se nikdo nedívá. Výpis ukazoval náhlý vzrůst okolní teploty z dvanácti stupňů Celsia na šedesát tři stupňů Celsia.

Ohnivá koule.

Ale ne tak velká, aby tu holku zabila. Ne tak velká, aby zabila Sadie, pokud se neocitla mnohem blíže výbuchu nebo neschytala nějaký šrapnel.

Broučák věděl, že všichni čekají venku za dveřmi a chtějí mu pogratulovat. Báł se toho, protože určitě mají zapnutou televizi, dívají se na to v živých barvách a hltají vzrušené hlasy reportérů ve virtuálních.

Broučák neměl rád analýzy ex post. Stačil mu úspěch. Nemělo cenu se v tom nimrat a plácát si a tak.

Přál by si, aby vůbec nemusel ven. Ale chtělo se mu příšerně čurat.

Zašátral po telefonu a nasadil si sluchátka. Našel hudbu, kterou hledal.

*Když se nepřítel tváří jako kamarád
a chce až do konce vedle tebe stát,
na všechno padne černý nádech.
Kuchyňský nůž otáčí se mi v zádech.*

Broučák neměl kamarády. V tomhle životě. Ani v téhle práci. A nůž by mu ráda vrazila do zad spousta lidí. Paranoia? Pche. Jen zdravý rozum.

Stáhl si přes hlavu kapuci mikiny, zhluboka se nadechl, připravil se a otevřel dveře.

No jasně, Jindal už čeká se zvednutou rukou a chce si plácnout. Jindal byl... no jo, co vlastně byl? Něco jako administrativní manažer cukačů? Bral sám sebe jako člověka v řídicí funkci. Cukači ho

brali jako chlápka, který se stará o to, aby lednička byla pořád plná Red Bullu.

Bylo mu třicet pět let a úlisně se culil na šestnáctiletého kluka v kapuci. Lezl mu do zadku. Dokonce vystříhl jakýsi taneční pohyb, jako by chtěl ohromit Broučáka uměním ghetta. Broučák byl z Knightsbridge, nóbl čtvrti v Londýně. Nebyl z Bronxu. Ale copak tomu Jindal může rozumět? Každý černoch je přece z ghetta.

„Ten zatracenej zesilovač na tom horkovzdušným balonu vynechává, Jindale,“ řekl Broučák trochu moc nahlas, protože mu do uší zněla hudba. „Klesl mi na osmdesát procent.“

Jestlipak si Jindal zatančí nad porouchaným zesilovačem signálu. Broučák se protlačil okolo něj.

Ale Burnofsky, to bylo něco jiného. Burnofského nemohl jen tak setřít. Možná byl šedesátiletá troska s šestidenním porostem bílých vousů a zmačkaným nosem opilce, ale Burnofsky uměl v téhle hře chodit. Nikdo nebyl lepší cukač než Anthony Elder alias Broučák, ale jestli byl někdo těsně druhý, pak Burnofsky.

Koneckonců tuhle hru stvořil.

Broučák si vytáhl sluchátko. Kapela mu zpívala, aby si dával pozor, s jakou společností se stýká. Burnofsky se zašklebil a zkroutil tvář do svého nejpříjemnějšího výrazu.

„Co je, Brouku? Ty nechceš vidět video?“

„Odprejskni, Burnofsky. Potřebuju se vychcat.“

Burnofsky už se zjevně stihl podívat do termosky s vychlazenou vodkou. Popadl Broučáka za ruku a otočil ho. „No tak, chlapče. Ty nechceš vidět makro? Tohle je výkon. Velká chvíle pro nás všechny.“

Broučák setřásl opilcovu ruku, ale mezitím už zahlédl tu zkázu

v HD kvalitě. Podle úhlu to vypadalo, že kamera je na tom balonu, na vrtulník byl obraz málo roztřesený. Kouř a mrtvolý.

Broučák se odvrátil. Ne proto, že to byl strašlivý pohled, ale protože to bylo nepodstatné. „Já jenom hraju hru, staříku.“

„Budou ti chtít poděkovat Dvojčata,“ popíchoval ho Burnofsky. „Těm taky řekneš, aby ‚odprejskli‘? Dneska jsi zasadil drtívej úder, chlapče. Z Greye McLurea a jeho kluka jsou škvarky. Teď ses pořádně vyhoupl, Anthony: v makru je z tebe masovej vrah, už nejseš jenom někdo, kdo dole v masu střílí pavouky. A všichni máme o krok blíž k dokonalému světu míru, štěstí a univerzálního bratrství.“

„Já chci mít o krok blíž k věcku, chlape,“ řekl Broučák.

„V týhle zemi se tomu říká záchod, ty dobytku britskej.“

Zamířil od něj pryč, ale Burnofsky k němu náhle přikročil, vzal ho bezkrevnýma pápěrkovitýma rukama za krk, přitáhl si ho a dýchl mu do ucha čtyřicetiprocentní výpary. „Jednou vyrosteš, Anthony. Pochopíš, co jsi udělal.“ Ztišil hlas do šepotu. „A sežere tě to zaživa.“

Broučák ho odstrčil, ale ne tak silně, aby ho povalil. „Jsi fakt tak blbej, Burnofsky?“ Broučák se zazubil a potřásl hlavou. Ukázal si prstem na spánek. „Právě jsem předrátoval mozek tý pilotce. Myslíš, že nepředrátuju sám sebe? Kdykoliv se mi zachce?“

To Burnofskému zavřelo hubu. Stařík ustoupil, zamračil se a zamával rukou, jako by si chtěl zakrýt výhled na Broučákovu hladkou tvář.

„Makro je celkem primitivní, staříku. Ty utápíš svědomí v chlastu nebo v tom tvým hulení, ze kterého smrdíš jak přejetej pes...“ Viděl, že Burnofsky nervózně pohlédl na Jindala. Aha, tak Burnofsky si myslel, že je to tajemství, jo? Blázen stará. „Děláš, co umíš, Burnofsky. Mně do toho nic není, nebo jo? Ale já znám lepší způsob.“

MICHAEL GRANT

Šmiky šmiky, dráty dráty. Však víš, jestli někdy zestárnu a bude ze mě taková měkota jako ty. Tak, a teď půjdu na záchod, jinak ti počurám nohu.“

KAPITOLA 4

Sadie McLureová ztratila vědomí v sanitce cestou na pohotovost.

Probudila se rozbitá na kousíčky a nad hlavou se jí míhaly záblesky světla, shlížející tváře, kachlíčkové stropy a fluoreskující zářivky. Obrazy zelených pláštů, masek, trubiček a lesklých kovových nástrojů.

Jako ve snu. V ošklivém snu.

Ostrá závrtná bolest, někdo ji šťouchl do ruky.

A se zelenými plášti přišly černé obleky. Ochranka. Chránit McLurea. To byla teď ona: *poslední* McLure.

Bodla ji bolest, jež nepocházela z žádného nervového zakončení, bodla ji jako chladný nůž v rukou její vlastní duše.

Spánek. A otřesné noční můry, ve kterých padala do slizké masy hořících těl. Jako rozteklé marshmallow. A nehořel tam její otec ani bratr, ale matka, která ve skutečnosti neuhorela, ale umřela v podobné posteli, jako je tahle, protože jí vnitřnosti sežrala rakovina.

Sadie se probudila. Za jak dlouho? Neměla to jak zjistit. V místnosti nebyl žádný kalendář ani hodiny. Zato tu byl muž v černém obleku, bílé košili, černé kravatě a se sluchátkem. Seděl se zkříženýma nohama na židli a četl si komiks.

Určitě měl pistoli. Určitě měl paralyzér. A nejspíš ještě druhou pistoli v kotníkovém pouzdře.

Sadiino tělo bylo jedna obrovská modřina. Rychle se zkontrolovala a zjistila, že ji bolí, ano, každý centimetr těla. Uvnitř i na povrchu celá bolela.

Ležela na zádech, hlavu měla mírně podloženou a k pravé paži přilepenou jehlu. Vedle postele visel průhledný umělohmotný pytlík.

Levou paži měla zasazenou do tvrdé plastové dlahy, zahnutou do tupého L a zavěšenou na drátě.

Zavedli jí něco do močové trubice. Bolelo to, ale zároveň se jí zdálo, že už to tam nějakou chvíli má.

„Kdo jste?“ zeptala se. V její hlavě to znělo naprosto zřetelně, ale měla dojem, že to z ní vyšlo jen jako zašeptání.

Muž zvedl oči od komiksu.

„Vodu,“ zasípala Sadie, náhle přemožená žízň.

Muž rychle vstal. Došel k posteli a zmáčkl tlačítko. Za pár vteřin se otevřely dveře a vešly dvě sestry. Ne, sestra a doktorka, protože jedna měla stetoskop.

„Vodu,“ podařilo se Sadie říct jakžtakž srozumitelným hlasem.

„Nejdřív musíme –“ opáčila doktorka.

„Vodu!“ vyštěkla Sadie. „Nejdřív vodu.“

Doktorka ucouvla. Nebyla první ani poslední, kdo takhle ucouvl.

Sestra měla s sebou láhev na pití se zahnutým brčkem. Dala Sadie loknout. Slast.

Sestry, vzpomněla si Sadie. To jí řekla matka, když umírala. Doktorů ať shnijí v pekle, sestry půjdou rovnou do nebe. Ne že by Birgid McLureová chápala nebe či peklo doslovně.

Sama.

Sadie byla sama. Ta myšlenka ji vyděsila.

Jenom já, pomyslela si.

Napadlo ji, že by měla plakat, ale necítila slzy, jen potřebu je ronit.

Do místnosti vešel další chlápek v černém obleku. Starší. Šéf firemní ochranky. Sadie ho znala. Měla by si pamatovat, jak se jmenuje, ale nepamatovala. Třetí muž, elegán v nesmírně drahém obleku s proužkem, mohl mít rovnou na čele vytetováno „právník“.

Firma se rozhoupává k akci. Právníci, ochranka, všechno zatračeně pozdě.

Položila hloupou otázku. Hloupou, protože už znala odpověď. „Táta. A Stone.“

„Na to teď není vhodná chvíle,“ řekla sestra vlídně.

„Mrtví,“ odpověděl šéf ochranky.

Sestra na něj vrhla nevraživý pohled.

„Je to moje šéfová,“ odušil muž prostě. „Je to McLureová. Když se zeptá, odpovím.“

Doktorka se začetla do grafu. Sestra mrkla na Sadie, jako by odhadovala její odvalu. Podle přízvuku byla asi z Jamajky. Nebo z některého jiného ostrova, kde dělají s angličtinou vylomeniny.

Mírně pokrčila rameny a dopřála Sadie další slastný, přeslastný lok vody.

„Potřebuju vědět, za jak dlouho ji můžeme převézt,“ řekl šéf ochranky. Stern. Tak se jmenoval. Něco Stern. Jeho obličej byl z těch, které neustále vypadají jako právě oholené. Kravatu měl úhlednou, ale límec kolem krku trochu nakřivo. A snažil se působit chladně, ale koutky úst se mu neustále kroutily dolů. Měl červené oči. Nedávno plakal.

„Převézt?“ vyjekla doktorka. „O čem to mluvíte? Má otevřenou zlomeninu loketní a vřetenní kosti, otřes mozku, vnitřní krvácení –“

„Paní doktorko,“ řekl Stern. „Tady ji neudržím v bezpečí. Máme takové místo. S vlastními doktory, vlastním zařízením. A nepropustnou ochranou.“

„Musí na magnetickou rezonanci. Musíme zjistit, jestli nemá poškozený mozek.“

„My máme magnetickou rezonanci,“ ozval se právník hlasem, z něž číselo sebevědomí. Hlasem harvardské právnické. Hlasem, se kterým se zkrátka nesmíte hádat. „Jsem dočasným zákonným zástupcem slečny McLureové a jejím advokátem. A myslím si, že slečna McLureová by raději využila našich lékařů. A upřímně, ani vy, ani vaše nemocnice byste nechtěli, aby vám venku čtyřiaadvacet hodin denně tábořili novináři.“

Stern se na ni podíval. Dával si pozor, aby nebyl nápadný, ale Sadie jeho pohled zachytila a pochopila.

Ne, to by nešlo, aby se jí cizí lidé dívali do hlavy. Mohli by uvidět něco, co by se jim hodně těžko chápalo. Takže Stern to ví. To je užitečné.

„Odvezte mě domů,“ řekla Sadie.

Stern kývl. „Ano, slečno McLureová. Domů.“

Nedaleko domu, kde Noah bydlel, ležel park, ale mrholilo a hrozilo nebezpečí, že déšť přejde v pořádný liják, a tak si se svými kamarády Mohamedem a Malou Corou kopal balonem v částečném úkrytu u dvou vysokých zdí.

Noah zadřibloval, vystříhl rychlou kličku a patičkou přihrál Mohamedovi.

„Eště umim Chilanku, vole,“ tvrdila Malá Cora. Myslela tím nůžky – salto a kop do míče ve vzduchu. Malá Cora měla pocit, že žádná věta není úplně bez citoslovce „vole“.

„Možná ji zvládneš jednou,“ oponoval Mohamed. „Pak spadneš na hlavu a budeš šest tejdnu v nemocnici.“

Malá Cora na něj zaútočila, sebrala mu míč a nakopla ho s úctyhodnou silou a velmi chabou přesností do nejbližší zdi. Narazil do mříže na zadním okně pizzerie a prudce se odrazil k motorce zamčené u plotu. Plot odděloval ulici od železniční trati a právě ve chvíli, kdy Mohamed začal Malé Coře nadávat, kolem prohučel vlak a jejich hádku přehlušil.

Noah popadl motorku za řídítka a postavil ji, než se stihla svalit. Pak šel pro balon, který se mezitím odkutálel poměrně daleko.

Dřív u něj byl nějaký mladík. Zastavil míč, trošku zadřibloval, aby ukázal, že to umí, a kopl ho zpátky Noahovi a jeho kamarádům.

Byl to Asiat – asi Číňan, hádal Noah – a byl nečekaně pohledný. Rozhodně nebydlel v téhle čtvrti.

Muž řekl: „Jsi Noah?“

A to přibilo Noaha k zemi. Jeho kamarádi se pomalu přiblížili, bojovně, ale obezřetně.

Můž vůbec nepůsobil výhružně. Nevycenil zuby, nevrhl se vpřed. Bezstarostně pohlédl Noahovi do očí.

„Kdo se ptá?“

„Hledám Noaha Cottona.“

Americký přízvuk, nebo to tak aspoň Noahovi připadalo.

„To jsem já,“ připustil Noah vzdorovitě a zároveň lhostejně. Noah byl městský kluk, vychovaný k opatrnosti.

Američanovi bylo něco málo přes dvacet, byl vysoký, zvláště na osobu čínského původu, štíhlý a bez poskvrnky. Na sobě měl dlouhý tmavomodrý kabát z kašmíru, pod ním tmavý oblek a pod oblekem

drahou bílou košili, kterou u krku nedržela kravata, ale jakýsi bílý špendlík s květem.

„Jmenuju se Nižinskij,“ řekl Američan. „Jsem přítel tvého bratra.“

„Nižinskij. To zní ruský.“

Nižinskij pokrčil rameny a usmál se, přičemž odhalil úžasně dokonalé bílé zuby. „Je to zvláštní jméno, uznávám. Lidé mi většinou říkají Žin.“

„Proč mě hledáte?“

Nižinskij se zahleděl do země a třídil si myšlenky. Nebo aspoň hrál roli člověka, který si třídí myšlenky. Pak pronesl: „Víš, Noahu, Alex mě požádal, abych tě vyhledal, kdyby... kdyby se mu něco stalo.“

Noahovi se najednou těžko dýchalo. „Jo?“

„Ano. Tvůj bratr dělal velice důležitou, ale nebezpečnou práci. Měl zvláštní nadání, víš?“

„On z armády odešel. Se vším sekl.“

„Tohle se netýká armády.“

Noah na něj civěl a muž mu pohled oplácel černýma mandlovýma očima lemovanýma dlouhými holčičími řasami. Tvářil se otevřeně a upřímně. Jako by nic neskrýval.

Nižinskij významně pohlédl na Mohameda a Malou Coru, kteří se mezitím přiloudali celkem blízko.

„To je dobrý,“ řekl Noah kamarádům. „Stejně je mokro. Zítřka, jo? Po škole.“

Malá Cora měla vždycky trochu dlouhé vedení, ale Mohamed ne. Popadl ji za ruku a řekl: „Tak pojď, Coro.“

„Beru si balon,“ řekla Malá Cora agresivně, ale pak odešla s Mohamedem za roh ulice.

„Co se Alexovi stalo?“ vybafl Noah.

„Myslíš –“

„Víte zatraceně dobře, co myslím!“ přerušil ho Noah.

Jeho výbuch nevyvolal v Nižinského tváři hněv, jen soucit. „Vím, že Alex prodělal náhlé a úplné psychické zhroucení. Téměř přes noc se stal z normálního, byť přepjatého člověka něčím, co by leckdo nazval pomateným cvokem.“

Teď už Noahovi silně bušilo v hrudi a ztěžka dýchal, příliš mnoho emocí se mu dralo ven z míst, kde je skrýval. „Já jsem za ním byl, víte? Dvakrát jsem za ním byl. Jasný? Na tom příšerném místě. Mají ho tam přivázaného jako nějakého čokla!“

Nižinskij přikývl. Nic víc.

Do ulice se přihnal příval deště. Nižinskij vytáhl z kapsy kabátu deštník a otevřel ho vteřinku předtím, než na něj dopadly první macaté kapky. Přistoupil blíž, aby schoval i Noaha, ale Noah si to nenechal líbit. Couvl a dovolil dešti, aby ho bušil do nezakryté hlavy a ramenou.

„Sedí tam a furt jenom blábolí, jenom, jenom...“

„Co říká? Když blábolí?“

„Nano nano nano. Já vím, zní to divně, co?“

„Ne. Nezní, Noahu. Co ještě říká?“

Noah potřásl hlavou. „Něco o nějakým broučákovi.“

A teprve teď se Nižinského netečné oči konečně zúžily a zacukal mu horní ret. A do vřelého soucitu, který z Nižinského sálal, na okamžik přišla studená fronta.

Noahovi neunikl ten vteřinový záblesk něčeho temného. Smutku? To ne, i když ten tam byl možná taky.

Zuřivost. To je ono. Zuřivost. Ale Nižinskij ji rychle uhasil.

„Ještě něco?“ zeptal se. A teď už se neobtěžoval s maskou. Věděl, že Noah už v jeho očích zahlédl kousíček pravdy. Dost keců. Schylovalo se k pravdě.

„Jo,“ řekl Noah. „To slovo. Začal ho rvát. Prostě ho jenom řval jako... jako...“ Na chvíli ztratil řeč. Bylo toho moc. Šlo to moc rychle. Opřel se zády o zeď a částečně se tak ukryl před nejhorším lijákem.

„Berserk,“ řekl Nižinskij tiše.

Noahovi se zastavilo srdce. Vytřeštil oči. „Co to sakra znamená? Co to je? A jak to víte?“

Nižinskij si povzdechl. „Co to je? Je to organizace. Patřím k ní. A patřil k ní i Alex.“

Díval se a čekal, až to Noah stráví. A až mu dojde pravda. „A vy jste tady, protože...“ Nedokázal otázku dokončit. Zdála se mu absurdní, a kdyby ji vyslovil, ztrapnil by se.

„Tvůj bratr měl velmi zvláštní schopnost. Velmi vzácnou schopnost. Jestliže tu schopnost také máš, budeme si s tebou ještě chtít promluvit. Jestliže ne, pak se rozloučíme a už o nás neuslyšíš.“

Noah zamrkal, aby dostal vodu z očí. „O co tu sakra jde?“ Když Nižinskij neodpověděl, Noah řekl: „Broučák. To je skutečná osoba? To on to Alexovi udělal?“

„Broučák je skutečný.“

„A jak... ehm, jak zjistím, jestli, však víte, jestli mám tu schopnost, co o ní mluvíte?“

Nižinskij vytáhl z náprsní kapsy kabátu vizitku a podal ji Noahovi. Stála na ní řada podivných, rukou psaných instrukcí. Noah se nad ni rychle nahnul, aby ji vlastním tělem uchránil před deštěm.

Nižinskij se otočil a šel pryč, ale pak se kousek od Noaha zasta-

vil a zavolał na něj: „Pověz mi, Noahu. Co je důležitější: svoboda, nebo štěstí?“

Co to má být, nějaká hra? Ale Nižinskij se neusmíval.

„Kdo není svobodný, nemůže být šťastný,“ odvětil Noah.

Američan přikývl. „Zítra se ulij ze školy.“

DOKUMENT

Komu: C. a B. Armstrongovi

Od: S. Lebowská

Oddělení: AmericaStrong, divize koncernu Armstrongovy Famózní Dárky

Status: POUZE PRO VAŠE OČI, ŠIFROVÁNO Přečtete a bezpečně smažete

Pánové: Žádali jste o občasně informace ohledně psychického stavu objektu Burnofského. Podařilo se nám prolomit bezpečnostní ochranu jeho počítačových souborů. Příkládáme úryvek z jeho videodeníku. Navzdory tomu, že Burnofsky v něm hovoří, jako by někoho oslovoval, neexistují důkazy, že by tyto soubory viděl někdo jiný než sám Burnofsky.

Jejich stav hodnotíme jako zajištěný.

Ohledně psychického stavu objektu Burnofského zatím nečiníme závěry, ale konstatujeme, že je těžký alkoholik závislý na opiu.

Následuje přepis. Samotné video je rovněž k dispozici.

ZAČÁTEK PŘEPISU:

Povím ti něco o nanu. Tam dole, dole v nanu, tam bys viděl divy, kámo. Myslíš si, že spatřuješ velkolepost v západu slunce nebo tvaru stromu? Ne, kámo, veškerá genialita, kreativita, architektura, pekelná složitost, hranice a vzorce a hrůzy – jo jo, tam ti jsou hrůzy – to všechno je tam dole v masu.

Chceš vidět Boha Stvořitele, nejvyššího umělce? Mrkni do nana. Uvidíš toho svého Boha a posereš se z něj strachy.

Bůh není ve velkých věcech, který se měří na míle. Je tam dole. Dole v tykadle blechy, který je jako chlupatej kmen stromu, co větří krev, a v makrofágovi, kterej se za tebou plazí jako šnek bez ulity a chce tě sežrat, a v buňkách, který se ti dělí pod nohama, a v krajíně hemživejch bakterií, no prostě tam. Chceš vidět Boha hezky zblízka a osobně?

Pojď se mnou do nana a já ti ukážu, co se stane, když vezmeš sáček plnej stafylokoků, těch nejdrsnějších, rezistentních vůči metilicilinu, samotnou slavnou nekrotizující fasciitidu, ten největší hnus, a vysypeš ho chlápkuvi za oko do oční jamky. Jo ty ten krásnej latinскеj termín neznáš? A „masožravá bakterie“ ti něco říká?

Prořizni ho – ten sáček – vysyp ho a on se hnedka pustí do práce. Prožere se do oka, do nervů a do mozku, a nespatriš pravý Boží dílo, dokud neuvidíš ty mrňavý stafyloušky tam dole, dole v masu – vy-padají velký asi jako kočky, víš? A jsou rozplizlý. Ale nemají oči ani ksicht, jsou to jenom bezduchý ragbyový míče posetý hrbolkama. A kámo, měl bys je vidět, jak se činí.

Jak mění zdravý buňky na maglajz.

Jak se prožirají masem, trhají buňky na kusy a bují, bují, a divná věc, nablízku je umrlec, a furt žerou, ty kuličky chlupatý, a chlápka to nezačne bolet, dokud není zatraceně pozdě.

Jo. Chceš vidět tvář Boha Umělce? Sestup do nana a dívej se, jak ty mikroskopický hordy likvidujou moře zdravýho masa jako vraždící Hunové.

Nakonec se prokoušou až na denní světlo. Nosem, tváří, okem, lebkou.

Chvalte Hospodina: Velkého a Šíleného Umělce.

KONEC PŘEPISU

KAPITOLA 5

I Vincent byl na návštěvě v Londýně, ale na míle daleko od Noaha a Nižinského.

Vincentovi bylo něco přes dvacet, byl to upravený, průměrně vysoký chlapík s pečlivě ostříhanými hnědými vlasy, svěšenými koutky úst a očima, které byly hnědé, ale zcela bez vlídnosti. Měl mírně zakřivený nos, neposedné nosní dírky a slabou jizvu, která se táhla centimetr nad rty a centimetr pod rty.

Choval se jako člověk, který se chce vyhnout pozornosti, ale neměl dar rozplynout se v davu. Jeho prokletím bylo, že si ho vždycky všimli, ať se sebevíc snažil dívat se do země a tvářit se netečně. Lidé si Vincenta všímali, protože kolem sebe šířil auru potlačovaných emocí a náladovosti, kterou jen taktak maskoval opatrnými pohyby a tichým, téměř neslyšným hlasem.

Večeřel u stolu v přítmí hezké, ale ne snobské indické restaurace na Charlotte Street a uždiboval *papadám*. Jeho cíl seděl na druhé straně lokálu u jednoho z větších, osvětlenějších a hlučnějších stolů.

U stolu bylo pět lidí, a cíl – Liselotte Osborneová – z nich nebyl nejbohatší ani nevlivnější, takže neseděl v čele, ale po straně zády k Vincentovi.

Nicméně Vincent měl perfektní výhled na její oko. Levé.

Část Vincentovy mysli se nacházela v místnosti, slyšela, avšak nevnímala konverzaci prokládanou náhlými výbuchy smíchu, viděla odrazy žlutých lustrů na běžných restauračních vinných sklenicích a nepřítomně hloubala nad volbou dekorací na tapetovaných zdech.

Druhá část Vincentovy mysli se nacházela na druhé straně lokálu a trůnila na levém spodním víčku Liselotte Osborneové. Z této pozorovatelný Vincent viděl stromy s tlustými, zakřivenými a neuvěřitelně dlouhými kmeny, které vyrůstaly z houbovitě a vlhké růžové tkáně. Tyhle stromy neměly větve, podobaly se hnědým palmám s hrubou kůrou a klenuly se až někam za něj mimo zorné pole. Kůra byla nerovnoměrně polepená kusy černé mazlavé hmoty, jako by na řasy někdo velkými hrstmi naházet dehet.

Řasy.

Řasy s řasenkou.

Vincentovy pavoučí nohy překročily pár trudníků – krokodýlů s prázdnými obličejí bezduchých kočkovitých šelem. Z kořenu řasy trčely plazi ocásky mladých trudníků. Vrtěly se.

Ze své pozorovatelný mezi dvěma zvrásněnými, mazlavými, povislými řasami viděl Vincent rozlehlou mokrou pláň, jež se táhla až za obzor, moře mléka pod napnutou vlhkou membránou. Mléčným mořem protékala spleť červených řek. Když naladil oči, aby zaostřily blíž, rozeznal puls a pauzu, puls a pauzu frisbeeovitých červených krvinek a občasného houbovitého lymfocytu.

Díval se na bělmo Liselottina oka – oka nevyspalé ženy, protkaného rudými žilkami a lemovaného černým dehtem, jež skýtalo domov jak mikrofauně, kterou viděl, tak samozřejmě i celé řadě dalších živočichů tak malých, že je nerozezná ani biot.

Vincent ucítil nápor větru a viděl, jak se k němu strašlivou rych-

lostí blíží bariéra. Byla to nekonečná, mírně zakřivená šedorůžová stěna, zdánlivě vysoká asi tři metry. Řítla se přes oční bulvu jako bouřková fronta, rychle a nezadržitelně. Ze vzdálenějšího konce té šedorůžové stěny čouhaly další kmeny hnědých palem, které se kroutily nahoru až někam, kam Vincent nedohlédl. Jako by stěnu porůstaly trsy absurdně zahnutých kopí.

Liselotte mrkala.

Vincent odpověděl: „Perlivou, prosím,“ na číšníkův dotaz, jakou vodu by si přál.

„Vybral jste si?“

„Jakou máte specialitu podniku? To je jedno – ať je to, co je to, dám si to. Extra pálivé.“ Podal jídelní lístek číšníkovi, ale ten trval na tom, aby mu Vincent přece jen onu specialitu upřesnil.

Vincenta to nezajímalo. Jídlo ho obecně moc nezajímalo. Byla to jen další z rozkoší, k nimž byl lhostejný, ačkoli silně kořeněné pokrmy v něm vyvolávaly pocit, který byl možná vzdáleně příbuzný se slastí.

Vincent – ve skutečnosti se jmenoval Michael Ford – trpěl vzácnou poruchou zvanou anhedonie, neschopností zažít rozkoš. Většinou je příznakem dlouhodobého užívání drog. Nebo schizofrenie. Ale Vincent nebyl ani feťák, ani blázen.

Nebo aspoň z lékařského hlediska ne.

Zatím.

Biot s praktickým a nepříliš chytrým jménem V2 napnul všech šest nohou a sledoval řítící se oční víčko. Když od něj bylo jen pár desítek metrů mikrosubjektivních, zkratka „miksub“ – tedy méně než pár milimetrů makroreálných neboli „makreál“ – biot skočil.

Prolétl vzduchem. Roztáhl krátká zavalitá křídla, aby se nepřeku-

lil. Také zahnul a široce roztáhl nohy, aby se připravil na šok. Pak se spustil po řase, nabral přitom šmouhu řasenky, přistál a zabodl šest špičatých noh do kůže. Konečky noh se rozvětvily do háčků a zakotvily biota na místě.

Používat háčky je vždycky nebezpečné, protože když máte smůlu a jste moc blízko nervového zakončení, cíl může pocítit slaboučké podráždění. A rozhodne se svědivé místo poškrábat. To biota sice nerozmačká, ale tutově ho to přemístí, čímž ztratíte drahocenný čas.

Rychle se blížící horní víčko prudce narazilo do spodního víčka. Nahoře se zakymácel a zavibroval řídký palmový les obřích řas. Na víčku nastalo zemětřesení, ale V2 to s vysunutými háčky ustál v pohodě.

Víčka vyždímala trochu lepkavé tekutiny, ta se natáhla jako žvýkačka, když horní víčko začalo zase stoupat, a nakonec praskla.

Slzy.

Vincent už na jedné misi zažil záchvat breku, tehdy mu to spláchno biota až dolů na tvář a uvěznilo v tekoucích nosních hlenech.

Ale tohle nebyl pláč, jen hydratace.

Horní víčko ustoupilo, přelétlo přes ledové bělmo a pak přes duhovku. Vincentovi by to připadalo vzrušující, kdyby patřil k lidem, kteří vzrušení provozují.

Mnoho částí lidského těla vypadá z téhle blízkosti strašidelně. Ale u málokterých je to překvapivější než u duhovky. To, co se zdálky jeví jako modrý led, je zblízka bouří v rudé skvrně Jupitera. Na vnějších okrajích Vincent spatřil modrou barvu, nebo přinejmenším šedou, která vypadala jako modrá. Ale nebyla hladká, naopak to byl zamotaný vláknitý spletenec, tisíce nitek syrových svalů, a všech-

ny mířily do středu k zornici a měly za úkol rozšiřovat či stahovat duhovku a vypouštět tak dovnitř více či méně světla.

Při pohledu zblízka – a dostat se blíže než V2, který seděl na samém okraji víčka, ani nebylo možné – vypadala duhovka jako řada vrstev šedooranžových červů, tenčích na vnější hranici duhovky a tlustších u obruby zornice.

Samotná zornice zela dole jako strašlivá, hluboká, černočerná díra. Propast. Ale kdybyste se podívali přímo dolů, při správném úhlu dopadajícího světla byste dohlédli na dno té propasti, na náhodnou zmeř krevních cév a na dopravní uzel, kde se napojuje zrakový nerv.

Vincentovi se ten pohled tentokrát nepoštěstil. Ve světle svíček a měkké žlutavé záři to nešlo. Viděl zornici jen jako černé kruhové jezero, které se rozšiřovalo, kdykoli se hadovité svaly duhovky nepatrně smrštily.

Biot byl dlouhý 400 mikronů – méně než půl milimetru – a právě tak vysoký. Ale mikrosubjektivní dojem – obraz, který pocituje a vnímá pilot biota – mu propůjčoval délku a výšku něco přes dva metry. Cukač ho viděl zhruba jako velké terénní auto. V makreálu byl velký jako urostlý prachový roztoč. Ale když jste prachový roztoč, nepřipadáte si malí. Připadáte si velcí.

Ve chvíli, kdy víčko dosáhlo nejvyššího bodu své trajektorie, V2 seskočil. Biot přistál na mléčném moři, zploštil se, víčko se vzdálo, zaváhalo a pak se na něj znovu přihnalo jako mazlavý růžový polštář.

Vincent si pomyslel: *Světlo*, a hle! Bylo světlo. Párový fosforeskující orgán na biotově hlavě se ultrafialově rozsvítil.

Počkal, až víčko vyjede zase nahoru, ukousl si ještě *papadámu*,

zabodl jednu nohu do spodní strany víčka, nechal se jím vytáhnout po hladké oční bulvě a usrkl minerálky.

Byla to dobrá jízda. Vincent se díval, jak mu číšník dolévá sklenici, a přitom se tetelil jakousi ozvěnou toho, co cítil V2, když klouzal zády po slizkém povrchu bulvy.

Když chcete proniknout do mozku okem, nejtěžší je dostat se do díry na dně kostěné oční jamky. Biot sice umí prorážet kosti, ale to není nikdy rychlé ani bezpečné. Přesně něco takového by spustilo celou smršť obranných tělesných reakcí.

Do této díry – její oficiální název Vincent zapomněl – se dá nejlépe dostat tak, že obeplujete oční bulvu. V miksubu je to docela štreka. A celou dobu se brodíte slznou tekutinou a házejí s vámi závratné pohyby, jak oční koule těká pohledem sem a tam.

Zbývající dvě cesty do mozku – uchem a nosem – s sebou nesou větší potíže. V té první je to ušní maz a teoretická možnost ucpaní vodou, v té druhé zase nepředstavitelná špína: pyly, hleny a všelijaká mikrofauna a mikroflóra.

Tohle je lepší. Když už nic jiného, můžete spustit sondu do zrakového nervu, pokud chcete, a získat makrooptické záběry – na chvilku uvidíte, co vidí cíl, i když většinou jen ve velmi hrubé černobílé kvalitě.

Druhou největší hrozbou je pro biota zablouzení. Když jste velcí jako prachový roztoč, lidské tělo má pro vás z jednoho konce na druhý relativní délku zhruba osm kilometrů. Takže když se V2 v pořádku dostal za oční bulvu a protlačil se mezi membránami, trochu ztratil orientaci a konečně dosáhl zrakového nervu právě ve chvíli, kdy Vincentovi přinesli večeři.

A vtom zničehonic narazil nikoli na druhou největší, ale rovnou na první největší biotí hrozbu.

Zaútočili rychle jako blesk, kola se jim točila, ale stále si na oční bulvě udržovali trakci. Tři spatřil hned v okamžiku, kdy se vyřítili zpoza sekvojového kmene optického nervu.

Čímž se vyjasnila otázka, zda profesorka Liselotte Osborneová – přední odbornice v oboru nanotechnologie, konzultantka MI5, žena, která mohla nanotechnologický výzkum této tajné služby posunout vpřed, anebo zbrzdit – je čistá, anebo nakažená.

Dva další nanoboti se objevili za V2.

Pět na jednoho. Ale jestli tu bude lelkovat moc dlouho, přijedou další.

Kdo je jejich cukač? Vincent se díval, jak se nanoboti blíží. Příliš zbrkle. Srocení do dvou smeček, v nichž se poměrně neškodní snovači mísili se stíhači. Tohle není zkušená ruka. Není to Broučák. Ani Burnofsky. Ani ta nová, jak že si to říká? Plusjednička. Jo. Ta to taky není. Ti všichni umějí ovládat pět nanobotů každého zvlášť, nepotřebují dvě roty.

Vincent ochutnal kari. Hodně pálivé.

Opatrně žvýkal. Důkladné žvýkání bylo důležité. Prospívalo to trávení, a s trávením míval při těchhle výletech přes několik časových pásem problémy.

A zároveň Vincent natočil V2 směrem ke dvěma nanobotům, kterých si správně neměl všimnout.

Z jídla Vincent žádnou rozkoš nenačerpал, ale zato se dostal k rozkoši nejbližší, jak to uměl, když zabodl řezný dráp přímo do komunikačního kanálu nejbližšího nanobota a vyhrězly nanodráty.

Vincentovi zavibroval mobil.

Jenom jediná osoba se mu mohla dovolat naprosto kdykoli.

Vytáhl telefon a podíval se na esemesku. Polevil v koncentraci

a chybělo maličko, aby nanobot nízkým sekem kosy připravil V2 o dvě nohy.

Grey a Stone mrtví, potvrzeno. Sadie zraněná, ale OK.

Pocitování rozkoše Vincentovi moc nešlo. Zakoušet žal, stesk a hněv však bohužel uměl dokonale.

První zprávy o té nehodě vytěsnil. Zastrčil je do jiné škatulky. Je na misi, musí se soustředit a dlouholetá zkušenost ho naučila nevěřit zprávám z novin. Možná že Grey McLure v tom letadle nebyl. Možná.

Ale tohle mu přišlo od Leara. Když to říká Lear, je to pravda.

Vincent mu odpověděl. Vynechal přitom pár písmenek, protože zrovna zarazil ostrou nohu do citlivého nožního kloubu druhého nanobota a díval se, jak se hroutí.

Ale objevili se další nanoboti. Další šestičlenná rota.

Cíl LO nakaž. Útok. Stahuju se.

Kdyby měl bioty dva, možná by se pustil do bitvy a zvítězil. Se třemi by si věřil. Ale takhle byl předem poražený.

Od Leara přišla další esemeska: *Kartágo*.

Vincent na to slovo zůstal hledět. *Ne, ne, ne*. Tohle pro něj není. Takhle to on nedělá.

Paprskomet ho zasáhl do jedné ze šesti nohou. Neuřízl mu ji čistě, ale noha se ulomila. To ho sice moc nezpomalí, ale biot ztratí rovnováhu.

Nebyla vhodná chvíle na to, aby tu zůstal, zahrál si s nanoboty na četníky a zloděje a možná prohrál. Byla vhodná chvíle na evakuaci, a to hezky rychle.

Kartágo. Úhlavní nepřítel Římské říše. Dokud ho Římané nedobýli. To pak zavraždili nebo zotročili všechny muže, ženy a děti, spálili všechny domy a oseli půdu solí, aby v ní už nikdy nic nerostlo.

Carthago delenda est. V Římě to býval známý slogan: Kartágo musí být zničeno.

Vincent si otřel ústa ubrouskem.

Odsunul židli.

V2 se otočil a dal se na útěk před čtyřmi blízkými a mnoha vzdálenějšími nanoboty. Po zrakovém nervu jich k němu pelášilo čím dál víc. Ti mu starosti nedělali: když nanoboti chodí po čtyřech nohou, jsou pomalejší než biot. Ale když se dostanou na jakžtakž hladký povrch, přepnou na své jediné kolo a biota doženou.

Bohužel je oční bulva nejspíš nejhladší povrch, jaký existuje.

V2 kmital nohama na plné otáčky. Zpátky kolem bulvy.

Vincent pomalu mířil přes lokál k Liselotte Osborneové.

V2 počkal, až se k němu dva nanoboti dostanou na dostřel. Jejich ocelové šipky mu ukously druhou nohu.

Vincent ucítil ozvěnu bolesti ve své vlastní noze.

V2 začal nalevo i napravo stříkat kyselinu sírovou. To nanoboty nezabije, ale zpomalí je to, zabřednou do louží rozpuštěného masa. A zbývajícím nanobotům možná uteče i na čtyřech nohou a dvou pahýlech.

Náhle Liselotte Osborneová vykřikla.

„Au! Au!“

Přimáčkla si oko rukou.

„Co se děje?“ zeptal se vylekaně jeden z mužů.

Ten tlak málem V2 rozdrtil, ale Liselottiny prsty se nyní nacházely severně od něj a bránily nanobotům v cestě, takže V2 měl volné pole.

„Moje oko! Mám něco v oku. Docela to bolí.“

Vincent se k ní nenuceně přitočil. „Jsem lékař, možná je to mrtvice. Ta paní si musí lehnout.“

Úsměvné, jak je věta „Jsem lékař“ účinná.

Vincent zvedl Osborneovou ze židle a položil ji na záda. Přidřepł si nad ni, jemně odstrčil její ruku a dotkl se prstem povrchu oka.

Přes optiku V2 viděl, jak se z nebes snáší masivní stěna zvrásněné kůže, a rozběhl se k ní.

Vincentova volná ruka vklouzla nikým nepovšimnutá do kapsy, a když zase vyklouzla, držela něco černého, co vypadalo jako drahá propiska. Přitiskl to Liselotte jedním koncem na temeno.

V2 přeskočil na prst právě ve chvíli, kdy se z mračna kyseliny vynořili dva nanoboti.

Vincent cvakl propiskou a pružiny vymršřily do Liselottiny prodloužené míchy osmicentimetrovou wolframovou čepel.

Vincent čepelí zakrouřil, znovu cvakl a v ruce opět držel propisku, která se celému světu jevila úplně jako krásný Montblanc.

„Ta paní potřebuje pomoc,“ řekl Vincent.

V2 mu vyběhl po prstu nahoru a zaryl mu háčky do kůže.

Vincent prudce vstal. „Jdu zavolat sanitku.“ Otočil se a zaměřil k východu.

Uběhlo deset minut, než přátelé a kolegové Liselotte Osborneové pochopili, že ten lékař nezavolal nic a nikoho. Tou dobou už ležela hlavou v poměrně velké kaluži krve a na bolest v oku si nestěžovala.

KAPITOLA 6

Vincent už seděl v letadle zpátky do Států, Nižinskij se osvěžoval drinkem v londýnském hotelu a doufal, že Noah se zítra dostaví k testu, Burnofsky měl v sobě půl láhve vodky a uvažoval, že si dá dýmku, a Broučák přišel domů a zjistil, že tam na něj čeká Jessica.

Stála přede dveřmi na třetím schodu a trochu se kývala, aby se zahřála. Bylo jí osmnáct, o dva roky víc než jemu, a pocházela z nějaké severoafrické země, z Etiopie nebo Somálska, to si Broučák nikdy nemohl zapamatovat.

Měla snad nejdelší nohy, jaké kdy viděl. Byla vyšší než on. A po všech stránkách dokonalá. Absurdně plné rty, velké světlehnědé oči, kůže jako teplé hedvábí a vlasy zacuchané do volných kudrnatých dredů, které jí visely přes čelo a lechtaly Broučáka na tváři, když byla nahoře a líbala ho.

„Ahoj, zlato,“ řekl Broučák. „Nejsi zmrzlá?“

„Ty už mě zahřeješ,“ poškádlila ho, sešla ze schodů a rozpřáhla ruce.

Pusa. Fakt dobrá pusa, od rtů jim šla pára, všechno její tělesné teplo se přeneslo přímo do něj a skrz naskrz ho prohřálo.

„Mohla jsi na mě počkat vevnitř,“ řekl.

„Tvoje máma mě nemá moc ráda,“ řekla Jessica. Nebyla to stížnost.

Pokrčil rameny.

Broučák bydlel se svou matkou a její sestrou, tetou Benicí, ve čtvrti Park Slope nedaleko Flatbushe. Byla to lokalita převážně bělošská, bohatá a prolezlá lidmi, kteří pracovali v tom, co ještě zbývalo z nakladatelské branže. Spisovatelé, redaktory a tak dále. Lidmi, kteří si dávali záležet, aby se na černého teenagera s podivně asijským očima a širokým úsměvem vždy usmívali. Chtěli, aby věděl, že je mezi nimi vítán. I když je – no, však víte – černý teenager v lepší bělošské čtvrti.

Broučák nebydlel v těch třípodlažních řadovkách, za jejichž fasády utrácejí falešní liberálové celé jmění. Obýval se svou rodinkou hezký třípokojevý byt v prvním patře, který měl příliš málo oken a jedinou nevyhovující koupelnu se záchodem. Bydleli tu od doby, kdy se před osmi lety přestěhovali z Londýna do Států. Poté, co Broučákův otec zemřel na mrtvici.

Teta Benicia měla styl a Broučákova matka Vallie Elderová obratně investovala peníze z otcovy životní pojistky. A Broučák samozřejmě také trochu přispíval svou dobře placenou prací v centru.

Byl testerem videoher v koncernu Armstrongovy Famózní Dárky. Tak to říkal lidem. A jak měl někdo poznat, že to tak není? Armstrongovy Famózní Dárky, vygooglujte si to. Existují snad už od války Severu proti Jihu. Zajděte si do jejich obchodu v některém nákupním centru nebo na letišti. Broučák dovedl jmenovat pár her, které testoval. Našli byste je jak v tom obchodě, tak na webových stránkách společnosti.

Broučák zavedl Jessicu dovnitř. „To jsem já,“ křikl. Jeho matka něco roztržitě zavolala ze směru, kde ležela kuchyně. Jestliže byla doma teta Benicia, pak nic neřekla.

„Chceš něco k jídlu?“ zeptal se Broučák.

„M-hmm,“ dýchla mu Jessica na krk.

Tak to jo, to na Broučáka zabíralo. Z toho mu pořád ještě pokaždé vynechalo srdce. Byla to složitá drátovačka, stovky hodin musel cukat snovači, aby lokalizoval a otupil její centra zábran. A pak jí nasadil do vizuální paměti obrázky Broučáka a svázal je dráty a vysílači pulsů s centry rozkoše.

Byla to namáhavá práce, protože to všechno musel dělat ve volném čase. Ale rozhodně to stálo za to. Holka byla jeho. Když byl Broučák upřímný, připouštěl, že na desetibodové stupnici vzhledu je on sám šestka nebo sedmička. Ale Jessica se do desítky nevešla. Když je lidé vídali spolu na ulici, padala jim čelist, nasazovali výraz „Život není fér“ anebo se jim v hlavě začínala rodit otázka „Páni, co na tom klukovi vidíš?“

Proto jeho matka neměla Jessicu moc ráda. Myslela si, že Jessica pase po jeho penězích. Sice svého syna milovala, ale měla dost soudnosti na to, aby věděla, že jeho šarmem či tělem to není.

Broučák měl v kapse šifrovaný vysílač, nevinný přívěšek na klíče. Zmáčkl ho a odemkl dveře svého pokoje.

Při tom, kolik vydělával, mohl mít Broučák v pokoji high-tech ráj – plazmové televize a nejnovější elektronické hračky. Ale toho měl Broučák dost z práce. Jeho pokoj byl zenovou svatyní. Obyčejná postel, bílé povlečení, bílé čelo a matrace na ebenovém rámu, která vypadala, jako by se uprostřed místnosti vznášela.

Byl tu útulný sedací koutek se dvěma křesly z chromu a černé kůže a malým čajovým stolem.

Pracovní deska, jenom jednoduchý stůl elegantních proporcí, nesla tíhu jeho poněkud obstarožního počítače – úplně se od světa

odříznout nemohl – ale ten byl ukrytý před pohledy za mahagonovou šodži zástěnou.

Skutečné high-tech vybavení bylo celé ukryté před pohledy. Do dveří byly po stranách vsazeny sensorové proužky. Ty snímaly s vysokou frekvencí podlahu i dveřní rám a hledaly cokoli na nano úrovni. Stejnou technologií byla opatřena okna a zdi okolo elektrických zásuvek.

Nanosnímací technologie moc nefungovala – hlásila příliš mnoho falešně pozitivních nálezů. Lidé, kteří žijí celý život v makru, netuší ani z jedné desetiny, co se kolem nich pláží v prachu na podlaze.

A navíc zdi a podlahové lišty jsou na nano úrovni jako řešeta. Ale Broučák ze zkušenosti věděl, že cukač by volil co možná nejjednodušší cestu – dveřmi, oknem nebo na biologické entitě. Biologickou entitou se rozumí člověk nebo pes nebo třeba kočka, což vysvětluje, proč Broučák do svého pokoje nepouštěl uštěkaného pejsánka tety Benicie.

Největší slabinou technologie nanobotů je to, že potřebují ovládací stanici. Bioti se dají pilotovat přímo mozkiem, ale nanoboti potřebují počítačovou podporu a komunikaci pomocí gama paprsků. Čím bližší a přímější, tím lepší. V případě nutnosti přes zesilovače, ale zesilovače jsou notoricky poruchové.

Což znamenalo, že Broučák trochu riskoval, když pobýval na tomto nezajištěném místě. Druhou možností však bylo, že by se jiný cukač ve dne v noci staral o jeho bezpečnost. To ani náhodou. Ať si ho nepřejí, jestli mu napíchnou optiku a budou se koukat, jak si to rozdává s Jessicou.

Broučák už se kvůli práci vzdal leccého. Jessicy se vzdát nehodlal. Byla tím nejlepším, co ho kdy potkalo. Ty nohy? Ty rty? To všechno, co uměla?

Ta práce, kterou do ní investoval?

Ne. To, co by udělal pro Dvojčata, má své meze. A to, co po něm Dvojčata můžou chtít, má své meze, protože až dojde na bitvu v nějaké rozpumpované tepně nebo v něčem mozku, až se bude zuřivě bít s Kerouacem nebo Vincentem – moment. Málem by zapomněl: Kerouac je mimo. Vlastně je to docela škoda. Kerouac byl borec.

No ale dokud ještě žije a cuká Vincent, nemůžou Dvojčata říct Broučákovi ani prd.

Takže ne, Broučák nedovolí nanobotovi nějakého zelenáče, aby se v něm plazil, až se bude Jessica plazit po něm. Sorry. Ani náhodou.

Jessica se trochu zachvěla, ale odložila kabát.

Broučák zamkl dveře.

„Jak to dneska chceš, zlato?“ zeptal se a přivinul ji k sobě.

„Jak to chceš ty,“ zašeptala.

„Jo. Tušil jsem, že to řekneš.“

Zpoza šodži zástěny se ozvalo tiché zatrylkování. Broučák zaváhal. „Ne,“ řekl.

Vyzvánění se ozvalo znovu a hlasitěji.

„Ne, krucinál!“ vyštěkl.

„Nechod,“ zaprosila Jessica.

„Věř mi, že se mi nechce,“ řekl Broučák. „Věř mi. Ani se nehni. Nebo jako jo, hejbat se můžeš, hlavně za účelem svlíkání. Já se jenom podívám, co to je.“

Poněkud rozpačitě došel od postele ke schovanému počítači. V pravém horním rohu obrazovky pulsoval malý červený vykřičník. Broučák znovu zaklel. Ale sedl si na židli, nasadil si sluchátka a vytukal dvaatřicetimístný kód.

Čekal, že uvidí ohavný ksicht Burnofského. Ale tohle bylo horší. Mnohem horší. Na jeho obrazovce se totiž objevila Dvojčata: hříčka přírody jménem Charles a Benjamin Armstrongovi.

Zamaskoval zhnusený výraz. S Dvojčaty se setkal tváří v tvář zatím dvakrát. Tentokrát to bylo o něco lepší – neviděl jejich třínohé tělo – ale zase ne o moc. Pokud se nedíval na jejich hororové hlavy. Málem se nevešly do záběru. Dvě hlavy slité, nebo spité, nebo jak to říct, do jedné.

„Zdravím, Anthony,“ řekl Charles Armstrong. To byl ten nalevo. Většinou obstarával mluvení.

„Jo. Teda vlastně dobrý večer, pánové.“

„Neradi rušíme. Po dnešním významném úkolu si zasloužíš klid a odpočinek. Opravdu, jsme ti vděční tak, jak ti jednoho dne bude vděčné celé lidstvo.“

Broučákovi vyschlo v puse. Dvojčata Armstrongova s tou svou vizí pro lidstvo, s těmi kecy o Nexus Humanus, mu byla už dávno ukradená. Byl cukač, ne idealista. Měl rád hru. Měl rád moc. Měl rád to nádherné stvoření ve své posteli. Zbytek jsou jen žvásty. Ale to Charlesi a Benjaminu Armstrongovým říct nemůžete. Ledaže byste měli mezi nohama mnohem větší exempláře, než příroda nadělila Anthonymu Elderovi, kterému Tuplák – jak se Dvojčatům říkalo za jejich zády – naháněl, nebo naháněli, nebo jak se to má politicky korektně říkat, neskutečně vítr.

„Vypadá to, že Vincent je v Londýně,“ řekl Benjamin. „Spolu s nejméně jedním dalším. S kým, to nevíme.“

„Dobře,“ pronesl Broučák ostražitě. Ve sluchátkách mu praskalo. Špatné spojení. Vytáhl je a přešplul na reproduktor. Jessica tomu stejně nerozuměla a bylo jí to fuk.

Charles se usmál. Střední oko – to, o které se dělili – se přitom stočilo k němu.

Kristova hnáto.

„Je načase využít naší výhody,“ řekl Charles. „Pokročíme s naším plánem, Anthony. Podle posledních informací přijede hlavní cíl do New Yorku.“

Broučák odměnil své zručné šéfy prudkým nádechem. Na Jessicu rázem zapomněl. Až dosud se proslýchalo, že prezidentka Spojených států se Valného shromáždění OSN nezúčastní a pošle místo sebe ministra zahraničí, z čehož panovala všeobecná deprese a frustrace.

„Myslel jsem, že to je Burnofského cíl,“ řekl Broučák.

Aby Tuplák mohl potrást svou siamskou hlavou, musel – museli, muselo – pohnout celou horní polovinou těla. Mohlo to mít komický účinek. Nemělo. „Ne, Anthony. Burnofsky má i jiné povinnosti. A přihodilo se, že jsme prozatím ztratili průchod k tvému původnímu cíli.“

Průchody jsou makro prostředkem k nano účelu. Nanoboti nedokážou urazit dlouhé vzdálenosti. Nelétají. Z makro hlediska se nepohybují příliš rychle. V nanu je metr pořádná dálka. Takže je třeba najít průchody – nosiče, lidi, kteří vědomky či nevědomky dopraví nanobota k cíli. U cílů toho druhu, jaký měli nyní na mysli, sestává průchod z několika úseků. Každým úsekem je člověk, který má nanobota o krok přiblížit k cíli.

Broučák zíral na mohutné rozpolcené čelo. Snažil se nedívat na oko, které tam rozhodně nemělo co dělat. Ale snažil se představit si, co se v té nechutné hlavě děje. Šušovalo se, že Tuplák nemá společně jen oko, ale i část mozku, a jsou-li legendy pravdivé, ještě nejméně jednu další část těla.

Obličej se rýsovaly proti noční obloze a zeleně nasvícené špi-
ci Empire State Building. Nacházely se v místě, které všichni na-
zývali Tulipán. Tulipán zabíral pět nejvyšších pater mrakodrapu
Armstrong Building, teoreticky patra šedesát tři až šedesát sedm,
jenže vrchol Armstrong Building byl celý postaven z polymerové
nanosloučeniny, která byla při pohledu ven průhledná a při pohledu
dovnitř růžově lesklá. V tomto prostoru vysoko nad městem trávila
Dvojčata celý život, vnějším očím byla neviditelná, ale sama měla ši-
roký rozhled po věžích i nebi.

Broučákovým původním cílem byl britský premiér. Tak nějak se
to slušelo, když byl Broučák původem Brit.

Ale co se stalo s průchodem? Už ho měli k premiérovi umetený.

Anthony si premiéra Bowena nastudoval, prošel si celou jeho dob-
ře zdokumentovanou minulost a hledal struny, na které by v mozku
toho staříka mohl zahrát. Ach tak, vy máte rád koně, pane premié-
re, ano? A máte trauma z toho, že se vám utopila sestra? A vaše ob-
líbená čokoládová tyčinka je Flake? Všechna tahle data se nacházela
v tom svraskalém slizkém chrchlu zvaném mozek.

Spousta zbytečného učiva, jestli si má Bowena vzít někdo jiný.

„Co se stalo s průchodem?“

„Jak už se zmínil můj bratr, v Londýně byl Vincent.“

„Nedošlo k tomu v nanu,“ řekl Benjamin a správně tak uhodl, na
co Broučák myslí. „Náš přítel Vincent to provedl postaru. Probodl
jí mozek, Anthony. To by sis měl zapamatovat. My totiž bojujeme se
šilenci.“ Dvojčata se naklonila vpřed a třetí oko se tak ocitlo velmi
blízko kamery, příliš blízko. Broučák ucouvl.

„Jsou bezohlední a jejich poslání je ďábelské,“ řekl Benjamin. Ro-
zehříval se, dostával se do ráže. „My chceme sjednotit lidstvo! My

chceme stvořit nového člověka, další krok v evoluci: sjednocenou lidskou rasu! Oni bojují, aby udrželi lidstvo v otroctví svárů, nenávisti a samoty falešné individuality.“

Ozvalo se bouchnutí pěstí. Obraz se zahoupal.

„Začneš, jakmile dorazíš,“ řekl Charles. Klidněji než jeho bratr. „Venku na tebe čeká auto. Přijedeš?“ Současný tuplovaný úsměv. „Prokážeš nám tu laskavost?“

„Ano, pánové.“ Broučák se totiž raději nepokoušel hádat, co se stane s lidmi, kteří odmítnou prokázat Tuplákovi „laskavost“.

Broučák vylezl zpoza monitoru vážný a rozechvělý. Jessica čekala.

„Nevěřil bych, že to někdy řeknu, ale musím jít. Velký problémy v práci.“

Jessica našpulila rty, málem to stačilo, aby Broučákovo odhodlaní zlomila, ale ne, nechtěl nechat Dvojčata čekat.

„Ale já tě potřebuju jenom na pět minut.“

Následujících pět minut, a tedy celý zbytek rozhovoru, vyslechl jediný biot.

Tento biot – specializovaný model uzpůsobený k tomu, aby zachycoval dlouhé zvukové vlny vydávané hlasivkami delšími, než je celé jeho tělo – trávil už šest týdnů v Jessičině pravém uchu. Šest týdnů se v ušním mazu taktak vyhýbal vatovým tyčinkám velikosti horkovzdušných balonů a sluchátka do něj pražila hudbu, jež sestávala z čirých vibrací.

Šest týdnů den za dnem slábl, ale navzdory všemu se pořád držel a do smrti mu zbývalo už jen pár dnů, pokud by se ho nepodařilo čistě evakuovat.

V kavárně přes ulici Wilkesová ťukala do notebooku, předstírala, že píše román, a v uších měla sluchátka.

Wilkesová nebyla nijak skvělým cukačem – nestála o bitvu s Broučákem. Ale Broučinek ji nenašel, nebo snad jo? Párkrát byl blízko, tak blízko, že rozeznala sériová čísla jeho nanobotů a zřetelně viděla jeho strašidelné logo s vybuchující hlavou. Ale držela se při zdi. Znehybněla na místě. A nanoboti, kteří mohli biota zabít a dohnat tak Wilkesovou k šílenství, se jen prohnali kolem.

Wilkesová nebyla dole v nanu bůhvíjakou bojovnicí. Byla mnohem schopnější v makru, protože pod tlakem se z ní stával tak trochu vztekoholik. Stylizovala se do role drsné holky, ale nebyla to jenom póza. Nenosila ty velké martensky proto, aby vypadala cool, ale aby to bylo pořádně cítit, když někoho nakopne.

Wilkesová měla několik zajímavých tetování. Pod pravým okem tmavé plameny mířící dolů, podobné spíše zubům žraloka či pily. Na vnitřní straně levé paže QR kód. Kdybyste ho vyfotili telefonem, hodil by vás na stránku, kde není nic než obrázek Wilkesové se vztyčeným prostředníčkem a kulatým logem, ve kterém je Photoshopem upravená fotka Wilkesové, jak bodá draka do oka. Na ní má vytetovaný další QR kód na, řekněme, méně veřejném místě. Ten vede zase na stránku úplně jiného druhu.

Byla to problémová puberťačka, tahle Wilkesová. Měla problémy, ó ano. A taky je dělala.

Ale uměla být trpělivá, když musela. Šest týdnů trčela v téhle kavárně a v hnusné sklepní garsonce domu, který sousedil s Broučákovým.

Wilkesová unaveným hlasem řekla: „A mám tě, Brouku. Seš můj.“

DOKUMENT

Komu: Lear

Od: Vincent

Shrnutí:

Nasadit Wilkesovou na Broučákovu přítelkyni se vyplatilo.

- 1) Potvrzeno: Cukačem v útoku na McLureovy byl Broučák.
- 2) Broučákovi je svěřována nejen strategická, ale i taktická role. To naznačuje možný vážný problém s Burnofským.
- 3) Potvrzeno: AFD plánuje akci na OSN. Cíl č. 1 je prez. USA. Dále ostatní hlavy států.

Doporučení:

- 1) Vzhledem k naší potřebě rozšíření stavu biotů, zvláště v souvislosti s iniciativou AFD a ochromením firmy McLure, doporučuji dokončit operaci Fialka.
- 2) Urychlit výcvik nových rekrutů.

Poznámka: Nejsem Scipio.

KAPITOLA 7

Sadie McLureová měla v hlavě bublinu. Něco jako balonek plný vody. Až na to, že byl velký jako kulička hroznového vína a plný krve.

Měřil třicet tři milimetrů. Bylo to mozkové aneurysma, výduť. Poměrně velká. Místo, kde je stěna tepny tenčí, takže tu krevní tlak vytvoří smrtící balonek.

Kdyby totiž praskl, krev by začala nekontrolovaně tryskat do okolní mozkové tkáně. A Sadie by skoro určitě umřela. A kdyby neumřela, přišla by o části mozku a možná by skončila ve vegetativním stavu.

V některých případech se to dá operovat. Ale v tomhle případě ne. Balonek se totiž nacházel v Sadiině hlavě hodně hluboko.

Viděla nálezy z tomografie i magnetické rezonance, dokonce i úžasně podrobné, téměř umělecké snímky z digitální subtrakční angiografie. Při té jí do tepny v rozkroku píchli barvivo.

Ach, zlaté časy. Zlaté časy.

Kdyby zůstala v nemocnici, udělali by jí tomografii, aby našli krvácení. A pak by jí udělali magnetickou rezonanci, aby si lépe prohlédli tu výduť.

A pak by si všimli něčeho zvláštního. Jakéhosi zpevnění okolní tkáně.

Takže by vzali Sadie na to digitálně subtrakční cosi, získali by o tom celkem přesnou představu a zježily by se jim vlasy.

Uviděli by malinkaté tvorečky, ne větší než prachoví roztoči, jak čile splétají a přeplétají drobná teflonová vlákénka a budují z nich vrstvu okolo vybouleného napnutého balonku plného krve, velkého jako kulička hroznového vína.

Uviděli by bioty Greye McLurea, jak se činí, aby udrželi jeho dceru při životě.

Sadie se na ně právě dívala. Doktorka Čattopádhjájová – pro tuhle pacientku doktorka Čatová – k ní natočila obrazovku, aby jí je ukázala.

„Tady máme bioty na prvním snímku.“ Ťukla do klávesnice a přepnula na další obrázek. „A tady je máme o půl hodiny později.“

„Nepohnuli se.“

„Ano, jsou nehybní. Pravděpodobně mrtví.“ Doktora Čatová byla zavalitá snědá padesátnice se skeptickýmá očima a přes sáří měla přehozený dokonale čistý laboratorní plášť. „Samozřejmě víte, že s celou svou rodinou truchlím pro vašeho otce a bratra.“

Sadie přikývla. Nechtěla být úsečná ani přezíravá. Jenom už nezvládala pořád poslouchat kondolence. Už se kondolencemi a soustrastí zalykala.

Za posledních čtyřiaadvacet hodin jejich úmrtí zpracovala. Zpracovala, nevypořádala se s nimi, nepřijala je, nepřenesla se přes ně ani je pořádně neoplakala. Jen je zpracovala. A když teď viděla ty maličké mrtvé bioty, už to na ni bylo trochu moc.

Její otec dosáhl revoluce v lékařství. Trvalo mu to léta. Vrazil do toho přes miliardu dolarů a zpětně kvůli tomu odkoupil svou firmu od akcionářů, aby si mohl utrácet, za co chce, a nemusel to nikomu vysvětlovat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.